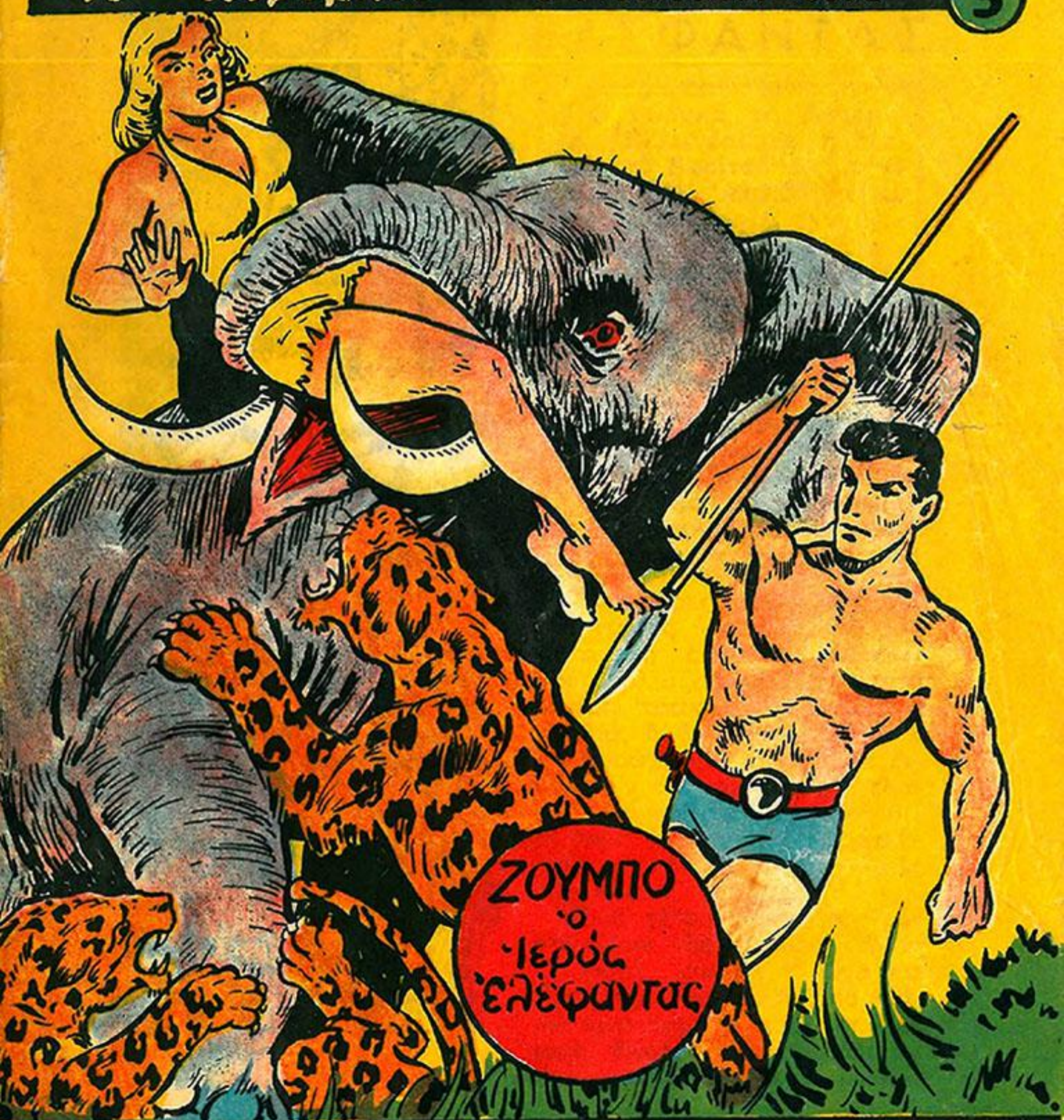

ΤΑΡΓΚΑ

Το 'Ατρόμητο' Ήρηνόπουλο 3

ΖΟΥΜΠΟ
ο Τερός
Ήλέφαντας

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΖΟΥΜΠΟ

Ο ΙΕΡΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ο Τάργκα, τὸ Ἀτρόμη-
το Ἑλληνόπευλο, ἡ Μα-
λόα, τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγ-
κλας, κι' ὁ Ἀσιδάς, ὁ κω-
μικὸς σύντροφός τους, συ-
ναντοῦν ἀφάνταστους κιν-
δύνους καὶ διεξάγουν ἡ-
ρωϊκὲς μάχες γιὰ νὰ σώ-
σουν τοὺς λαοὺς τῆς Ζούγ-
κλας ἀπὸ τὴ φρίκη!

ΚΕΦ. 1. Ὅπου μιὰ κόκκινη
πλημμύρα σκορπίζει
στὴ ζούγκλα τὸν πα-
νικὸ καὶ στέλνει τὴ
Μαλόα στὸν Ἱερὸ
Βράχο τοῦ Ζοῦμπο!

Δυὸ μέρες, τώρα, καὶ δυὸ
νύχτες ἡ καταιγίδα μαί-
νεται στὴ ζούγκλα! Οἱ ἄνε-
μοι οὐρλιάζουν ἀνάμεσα στὰ
δέντρα, τσακίζοντάς τους τὰ
κλαδιά, ἡ βροχὴ πέφτει σὰν
καταρράχτης, οἱ βράχοι ξε-
κολλοῦν ἀπ' τὸ μαλακὸ ἔδα-
φος, κουνιοῦνται λίγο στὴ θέ-
σι τους κι' ἔπειτα κατακυ-
λοῦν μὲ πάταγο στὶς πλαγιές
τῶν λόφων.

Εἶναι τέτοια ἡ μανία τῶν
στοιχείων τῆς Φύσεως, ὥστε
κι' αὐτὰ ἀκόμη τ' ἀγρίμια
τῆς ζούγκλας ἔχουν κουρνια-
σει τρομαγμένα στὶς φωλιές
τους. Κανένα δὲν τολμάει νὰ

ξεμυτίση. Κι' ἡ πείνα πού τούς θερίζει τὰ στομάχια, τὰ κάνει ν' ἀνακατεύουν τὰ θυμωμένα μουγγρητά τους, μέ τις θροντές τῶν κεραυνῶν.

Μόνη της ἡ Μαλόα, ἡ ὁμορφή σύντροφος τοῦ Τάργκα, τοῦ Ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, κάθεται στή σπηλιά της καί παρακολουθεῖ τὸ ξέσπασμα τῆς θύελλας. Δέν ἀνησυχεῖ καθόλου. Ξέρει κι' ἀπὸ ἄλλες φορές πὼς ἡ καταιγίδα θὰ κοπάση ξαφνικά, ὅπως ξαφνικά εἶχε ἔρθη.

ῶρες περνοῦν...

Σιγὰ - σιγὰ, σβήνουν τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀνέμων; σπάζουν τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ καί σταματάει κι' ἡ βροχή. Τώρα, ὅπου καί νᾶναι, θὰ φανῆ ὁ Τάργκα, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας πού εἶχε ξεκινήσει μαζί μέ τὸν Ἀτοίδα, τὸν ὀγκώδη καί κωμικὸ νέγρο βοηθό του, γιὰ νὰ κυνηγήσουν ζαρκάδια μέσα στὸ πυκνὸ δάσος καί γιὰ νὰ μαζέψουν διαλεχτοὺς καί νόστιμους κάρπους.

Ἡ Μαλόα τὸν περιμένει ἀνυπόμονα. Βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά, γιὰ νὰ τὸν συναντήση μιὰν ὥρα πιὸ νωρίς, μὰ ξαφνικά καρφώνεται ἀκίνητη στή θέσι της. Ὁ ἀέρας, φρέσκος καί δροσερὸς μετὰ τὴν καταιγίδα, φέρνει πάνω στὰ φτερά του μακρυνοῦς καί μόνονους ἤχους ἀπὸ τὰμ - τὰμ.

Ἡ Μαλόα στέκεται καί στήνει αὐτί. Καθὼς ἔχει μεγαλώσει, ἀπὸ τοσηδὰ μικρούλα, στή ζούγκλα, ξέρει πιά ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ τοὺς ἡ-

χούς τῶν τὰμ - τὰμ καί τὴ σημασίᾳ τους.

Ἀκούει, λοιπόν, μέ προσοχή καί μεταφράζει μόνη της, μουρμουριστὰ:

«Ὁ ἄνθρωπος πού πετάει... σὰν πουλί... προσκαλεῖ ὅλους τοὺς κατοίκους... τῆς ζούγκλας νά... ὑποταχθοῦν στή θέλησί του... Κεραυνοὶ θὰ συντρίψουν τὸ κρανίον ἐκείνου, πού θὰ τολμήσῃ... ν' ἀντισταθῆ... καί... τα νύχια τῶν τίγρεων... θὰ ξεσκίσουν τις σάρκες του...»

Ὅσο ἡ Μαλόα προχωρεῖ στή μετάφρασι τοῦ μηνύματος, πού μεταδίδουν τὰ τὰμ - τὰμ στήν ἀχανῆ ζούγκλα, τόσο τὸ πρόσωπό της συννεφιάζει. Δέν ξέρει ἀκόμα καλὰ - καλὰ τί συμβαίνει. Μαντεύει, ὅμως, πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού ζητάει νὰ ὑποταχθοῦν ὅλοι στή θέλησί του, θὰ ἔρθη ὅπωςδήποτε σὲ σύγκρουσι μέ τὸν ἀγαπημένο της Τάργκα. Κι' ἂν ἐκεῖνος διαθέτει, ὅπως διαλαλοῦν τὰ τὰμ - τὰμ, τὴ φωτιά τῶν κεραυνῶν καί τὰ νύχια τῶν τίγρεων, ὁ Τάργκα τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, θὰ τὸν πολεμήσῃ μέ τοὺς ἀτσαλένιους μυῶνες του, μέ τὴν ἀδάμαστη θέλησί του, μέ τὴ γοργότητα, τὴν ἐξυπνάδα καί τὴν τόλμη του.

Τώρα ἡ Μαλόα δέν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Θέλει νὰ συναντήσῃ ἀμέσως τὸν Τάργκα, γιὰ νὰ τοῦ κἀνη γνωστὸ τὸν καινούργιο κίνδυνο, πού ξεφύτρωσε κοντὰ τους. Μὲ γοργὰ βήματα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ξέρει περίπου τὴν

κατεύθυνσι, πού πρέπει ν' ακολουθήση, γιά ν' ανταμώση τόν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας. Τò περπάτημά της είναι γρήγορο, ἔλαστικό καί τò μάτι της κυττάζει ἄγρυπνα τριγύρω. Μετά τήν καταιγίδα τὰ θηρία θγαίνουν στοῦ κυνήγι πεινασμένα καί, γι' αὐτό, εἶναι πιό ἐπικίνδυνα. Πίσω ἀπό κάθε κλαδί μπορεῖ νά παραμονεύουν τὰ κοκκινόχρυσά μάτια ἑνὸς πάνθηρα ἢ τὰ φαρμακερά δόντια μίας κόμπρας.

Τοὺς ἔχει συνηθίσει αὐτοὺς τοὺς κινδύνους ἡ Μαλόα. Καί ξέρεي νά προστατέψη τόν ἑαυτό της κι' ὅταν ἀκόμα ὁ Τάργκα θρίσκειται μακριά. Προχωρεῖ, λοιπόν, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὅταν ἕνας ἐκκωφαντικός θόρυβος, μιὰ τρομακτικὴ κι' ἀπερίγραπτη συναυλία ἀπὸ μουγγρητὰ θηρίων, σφυρίγματα φιδιῶν, ποδοβολητὰ καί θρυχηθμοὺς, τὴν κάνει νά καρφωθῆ στῆ θέσι της, πάγωμένη!

Στὴν ἀρχή, δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ καλὰ - καλὰ τί συμβαίνει. Θὰ νόμιζε κανεὶς, πὼς μιὰ ὁμαδικὴ τρέλλα ἔχει χτυπήσῃ κατακέφαλα ἄλλα τ' ἀγρίμια καί τὰ ἔρπετά τῆς ζούγκλας καί τ' ἀναγκάζει νά τρέχουν πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις μ' ἕναν ἀνεξήγητο πανικό!

Γορίλλες, πίθηκοι καί μαϊμούδες περνοῦν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, οὐρλιάζοντας καί πηδῶντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα.

Τίγρεις, πάνθηρες καί ρινό

κεροὶ διακρίνονται δεξιά κα' ἀριστερά νά τρέχουν σάν τῶν ἄνεμο!

Τί συμβαίνει λοιπόν; Τί εἶναι ἐκεينو πού ἔχει τρομάξει ἔτσι αὐτὰ τὰ πανίσχυρα ἀγρίμια;

Ἡ Μαλόα κυττάζει γύρω της. Τò βλέμμα της πηγαίνει στὴν ἀρχὴ ἐπάνω, ἔπειτα δεξιά, ἀριστερά καί, τέλος, προσγειώνεται κάτω, στοῦ χώμα!

Καί, τότε, τὸ γενναῖο καί πεντάμορφο κορίτσι νοιώθει τὸ αἷμα νά παγώνῃ στίς φλέβες του.

Ἐκεῖ, μπροστά της, σὲ ἀπόστασι, εἴκοσι μόλις μέτρων μιὰ κοκκινωπὴ γλοιώδης οὐσία ἔχει καλύψει τὸ ἕοσφος τῆς ζούγκλας κι' ἐπεκτείνεται μὲ ἀρκετὴ γρηγοράδα. Ἡ κοκκινωπὴ αὐτὴ οὐσία προχωρεῖ ὀλοένα κι' ἀπλώνεται, σάν τὸ μέλι, ὅταν χυθῆ σὲ μιὰ λεία ἐπιφάνεια!

Ἡ Μαλόα τρέμει σύγκορημη!

Τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμα μικρὴ εἶχε ἀκούσει, τὸν παποῦ της νά τῆς λέη πὼς τὸ πιὸ τρομερό, τὸ πιὸ ἀκαταμάχητο πρᾶγμα μέσα στῆ ζούγκλα, δὲν εἶναι τὰ νύχια τοῦ πάνθηρα καί τῆς τίγρης, οὔτε τὰ δόντια τῶν φιδιῶν καί τῶν κροκοδείλων, οὔτε τὰ κέρατα τοῦ ἀγριοβούβαλου καί τοῦ ρινόκερου, οὔτε ἡ προβοσκίδα κι' οἱ χαυλιόδοντες τοῦ ἐλέφαντα! Τὸ τρομερώτερο πρᾶγμα στῆ ζούγκλα εἶναι τὰ σαγόνια τῶν τερμιτῶν, τῶν φοβερῶν πολεμικῶν μυρμηγ-

κιών, που ταξιδεύουν κατά μάζες, ύστερα από τις μεγάλες καταιγίδες και σκεπάζουν την επιφάνεια της γης με το κοκκινωπό χρώμα τους!

Άλλοίμονο στο άγριμι ή στον άνθρωπο, που θα βρεθῆ στο δρόμο τῶν ἀδηφάγων τερμιτῶν. Θὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω του κατά ἑκατομμύρια, θὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν με τὰ σιδερένια σαγόνια τους καὶ θὰ τοῦ καταβροχθίσουν τὶς σάρκες, μεταβάλλοντάς τον, μέσα σὲ λίγην ὥρα, σέ... σκελετό! Ὅσαδήποτε κι' ἂν σκοτώ-

Τὸ μικροσκοπικὸ θέλος καρφώνεται στὸ στήθος τοῦ θηρίου!

σης ἀπ' αὐτὰ δὲν βρίσκεις τέλος. Θὰ ἔρθουν ἄλλα, κι' ἄλλα... κι' ἄλλα, ποταμὸς δλόκληρος ἀπὸ τερατώδη ἔντομα!

Μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ κυττάζει τώρα ἡ Μαλόα. Τὸ βλέμμα της εἶναι γεμάτο τρόμο. Τὸ μαχαῖρι που κραταεὶ ἀνίσχυρο. Καὶ ἡ φρικώδης κοκκινωπὴ μάζα ἀπλώνεται ὀλοένα, προχωρεῖ, καὶ σιμῶνει, δὲν τῆς δίνει καιρὸ νὰ σκεφτῆ περισσότερο. Μιὰ λύσι τῆς μένει: ἡ φυγή! Νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη της σκέψι, μὰ τὴ διώχνει γρήγορα, γιατί ὁ κοκκινωπὸς «ποταμὸς» τῆς ἔχει φράξει αὐτὸν τὸν δρόμο. Δὲν της μένει παρὰ ν' ἀπομακρυνθῆ πρὸς τὸ μέρος που θγαίνει ὁ ἥλιος, πρὸς τὰ ψηλὰ βουνά. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Λίμνης με τὰ Πράσινα Πετράδια.

Καὶ ἡ Μαλόα ἀρχίζει νὰ τρέχη.

Γρήγορη, σὰν τὸν ἄνεμο, πηδάει θάμνους καὶ βράχια καὶ ρυάκια.

Κάθε τόσο ρίχνει πίσω της μιὰ ματιά. Ἡ κοκκινωπὴ μάζα ἔχει καλύψει ὅλη τὴ γύρω ἔκτασι κι' ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ σωθῆ τὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας: νὰ διασχίση τὴ λουρίδα τῆς γῆς, που κόβει στὴ μέση τὴ Λίμνη με τὰ Πετράδια καὶ θγαίνει ἀπέναντι στὸν Ἱερὸ Βράχο τοῦ Θεοῦ τῆς Φωτιάς!

Ἡ Μαλόα ξέρει πὼς εἶναι

Άμέσως, όλοι οι ιθαγενείς πέφτουν
μπρούμυτα μπροστά του!

άσέβεια και ιεροσυλία να πατήση ποδάρι θνητού, σ' αυτόν τον ιερό τόπο. Ξέρει ακόμα, πώς από χρόνια πολλά ένας γιγάντιος ελέφαντας, ο Ζούμπο, είναι ο άκοίμητος φρουρός του 'Ιερού Βράχου και της Σπηλιάς, που κρύβει ο Βράχος αυτός στα σπλάχνα του!

Τά ξέρει όλ' αυτά ή Μαλόα μιά δέν μπορεί να κάνει διαφορετικά. 'Ο θανατηφόρος «ποταμός» τών τερμιτών την έχει αποκλείσει. Της έχει κόψει κάθε άλλο δρόμο σωτηρίας.

Και ή Μαλόα αρχίζει να τρέχη πάνω στη λουρίδα της γης, που κόβει στη μέση τη Λίμνη με τὰ Πράσινα Πετράδια...

ΚΕΦ. 2. "Όπου ο Ζούμπο κινδυνεύει και όχτώ τίγρεις, που έτοιμάζονται να στρωθούν σε γεύμα, χάνουν ξαφνικά τὸ μεζέ τους!

Νά, ο 'Ιερός Βράχος!... 'Η Μαλόα τον βλέπει μπροστά της και νοιώθει κάποιιο δέος. Είναι ψηλός, πανύψηλος, κοφτός και τελείως φαλακρός. Έχει ένα παράξενο χρώμα κι' όπως πέφτουν επάνω του οι άχτίνες του ήλιου τον κάνουν ν' αστράφτη κατακόκκινος, σαν ένα πελώριο, υπερφυσικό ρουμπίνι!

Κάτω, στη ρίζα του, υπάρχει μιά μαύρη κουφάλα. Εκεί είναι ή είσοδος της σπη-

λιᾶς. Μὰ ποδάρι ἀνθρώπου δὲν ἔχει πατήσει ποτὲ ἐκεῖ. Μόνον ὁ Ζοῦμπο, ὁ ἱερός ἐλέφαντας, τριγυρίζει ἄγρυπνος κι' ἀκοίμητος φρουρός.

Ἡ Μαλόα ἔχει τὴν περιέργεια νὰ τὸν δῆ.

Λοξοδρομεῖ λίγο, παίρνει τὸ μονοπάτι τοῦ γκρεμοῦ, ποὺ περνάει πλάϊ στὸν Ἱερό Βράχο, καὶ προχωρεῖ σιγά-σιγά κυττάζοντας πρὸς τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς.

Τὸ βλέμμα τῆς χαϊδεύει τὰ πράσινα νερά τῆς Λίμνης, ἔπειτα τὸ ρουμπινὶ χρῶμα τοῦ Βράχου κι' ἔπειτα σταματᾷ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρώματα. Ἐκεῖ βλέπει ἕναν πελώριο γκρίζο ὄγκο, ποὺ κείται κατάχαμα! Κυττάζει καλύτερα καὶ τὰ μάτια τῆς γεμίζουν ἐκπληξι. Ναι, δὲν γελάστηκε! Ὁ Ζοῦμπο, ὁ ἱερός ἐλέφαντας, εἶναι δεμένος μὲ χοντρά σκοινιά, φτιαγμένα ἀπὸ ἰσχυροὺς κλάδους ἀνάρριχτικῶν, ποὺ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο!

Δὲν ξέρει τί νὰ σκεφτῆ ἡ Μαλόα!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς καὶ γιὰ σκέψεις. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου τῆς καὶ τρέχει. Σὲ λίγο θρῖσκεται κοντὰ στὸν δέσμιο ἐλέφαντα. Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι τοῦ κόθει τὰ σκοινιά, τὸν ἀπελευθερώνει, ἀποτραβιέται καὶ τὸν περιμένει νὰ σηκωθῆ, μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό τῆς.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας βρυχηθμὸς ἀκούγεται, ἔπειτα

δεύτερος, τρίτος, τέταρτος...

Τώρα, μόλις, ἡ Μαλόα ξεχωρίζει τί γίνεται γύρω τῆς: κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὰ κοντινὰ ὄραχια, μὲ τὴν κοιλιά τους ἀκουμπισμένη χάμω, στὴ γῆ, παραμονεύουν ἑφτά - ὀχτῶ τεράστιες τίγρεις! Τὰ κίτρινα μάτια τους εἶναι γεμάτα κακία καὶ δίψα γιὰ αἷμα! Τ' ἀνασυρμένα πρὸς τὰ πίσω χεῖλη τους, ἀφήνουν νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς σουβλερά δόντια κι' ἀπ' τὸ ὀρθάνοιχτό στόμα τους κατράκυλάει σὰν χάωδης βροντὴ τὸ τρομερὸ μουγγρητὸ τους. Μουγγρητὸ λύσσας γιὰ τὴ λεία ποὺ τοὺς διέφυγε!

Ἡ Μαλόα καταλαβαίνει!

Ἀπὸ πολλὴν ὥρα τὰ σαρκοβόρα θηρία παραμόνευαν τὸν ἐλέφαντα. Ἦθελαν νὰ βεβαιωθοῦν πρῶτα πῶς ἦταν ἀνίκανος ν' ἀμυνθῆ, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν. Καί, ξαφνικά, ἡ ἐπέμβασις τῆς Μαλόα, τοὺς εἶχε χαλάσει τὰ σχέδια! Εἶχαν χάσει τὸ πλούσιο γεῦμα τους!

Οἱ τίγρεις ἔχουν λοιπόν, σοβαροὺς λόγους νὰ εἶναι... πολὺ δυσαρεστημένες!

Μιὰ ἀπ' ὅλες, —ἐκείνη ποὺ θρῖσκεται πρὸς κοντὰ στὸν ἐλέφαντα— ζυγιάζεται πάνω στὰ λυγισμένα πόδια τῆς, μαζεύεται, συσπειρώνεται κι' ἔπειτα, σὰν ἕνα συμπιεσμένο χαλύβδινο ἐλατήριο, ποὺ τ' ἀφήνουν ξαφνικά ἐλεύθερο, τινάζεται ψηλά! Τὸ ἐλαστικὸ μακρόστενο κορμί τῆς γίνεται ἕνα σάρκινο θέλος, ποὺ σκί-

ζει τὸν ἀέρα κυκλικά, μὲ ἀπερίγραπτη σβελτάδα κι' ἔρχεται νὰ πέση μὲ δόντια καὶ μὲ νύχια πάνω στὴ Μαλόα!

Μὰ ἡ ἀγαπημένη τοῦ Τάργκα εἶναι μιὰ ἀντάξια συντροφισσα τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας!

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι τραβιέται δεξιά, τινάζει θίαια πρὸς τὰ πάνω καὶ πίσω τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ ξαναστελνει μπροστὰ μὲ ὀρμη σφυριοῦ, ποῦ πέφτει στὸ ἄμῳνι. Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά τῆς εἶναι σφιγμένη ἡ λαβὴ τοῦ μαχαίριου. Ἡ λεπίδα θυθίζεται ὀλόκληρη στὰ πλευρὰ τοῦ ἀγριμιοῦ!

Ἡ τίγρις ἀφήνει ἓνα μακρὸ οὐρλιαχτὸ πόνου!

Συστρέφεται μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ χύνεται, πανικόβλητη καὶ καταματωμένη, πρὸς τὴν κοντικὴ πυκνὴ ζούγκλα, συναποκομίζοντας καὶ τὸ μαχαίρι τῆς Μαλόα, ποῦ κάνει παλμικοὺς κραδασμοὺς, ἔτσι καθὼς μένει καρφωμένο στὰ πλευρὰ τοῦ θηρίου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἓνα ἄλλο μουγγρητό.

Ἡ Μαλόα καταλαβαίνει πὼς εἶναι πιά στὴ διάθεσι τῶν ἄλλων ἀγριμιῶν. Τραβιέται σὰν ἀστράπη πρὸς τὸ δρόμο τοῦ γκρεμοῦ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ξεπηδοῦν ἐναντίον τῆς δυό... τρεῖς... τέσσερις τίγρεις!

Ἡ Μαλόα τίς βλέπει νὰ σκίζουν σὰν ζωντανὰ βέλη τὸν ἀέρα ὀρμώντας πρὸς τὸ μέρος τῆς!

Ἀστραπιαία, τὸ μυαλό τῆς

πετάει στὸν Τάργκα. Ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα ὁ ἀγαπημένος τῆς γίγαντας; Σίγουρα θὰ τῆς κουβαλάει κανένα τρυφερὸ ζαρκάδι καὶ ἀφθονὰ εὐχυμα λαχταριστὰ φρούτα, χωρὶς νὰ μαντεύη, πὼς ἡ Μοίρα τῆς τὴν ἔφερε νὰ δώση ραντεβοῦ μὲ τὸν Θάνατο, στὸ χεῖλος ἑνὸς γκρεμοῦ; πίσω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο!

Ἡ Μαλόα ρίχνει γύρω μιὰ τελευταία περίτρομη ματιά. Βλέπει τίς πεινασμένες κι' ἐξαγριωμένες τίγρεις νὰ πέφτουν ἐπάνω τῆς καὶ κάνει ἓνα τρομαγμένο θῆμα πίσω.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι τρομακτικό. Βρίσκεται πιά στὴν ἄκρη - ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ κι' ἐκεῖ τὸ χῶμα, μαλακωμένο ἀπὸ τὴν καταρορακτώδη βροχὴ, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος τῆς!

Καὶ τὴ στιγμὴ, ποῦ τὰ γαμψὰ νύχια τῶν τίγρεων, θγαλμένα ἀπὸ τῆς θῆκες τους, πέφτουν στὸ καλλίγραμμο κορμί τῆς, γιὰ νὰ τὸ σπαράξουν, τὸ ἔδαφος... ὑποχώρεῖ!

Ἡ Μαλόα βρίσκεται στὸ κενό!

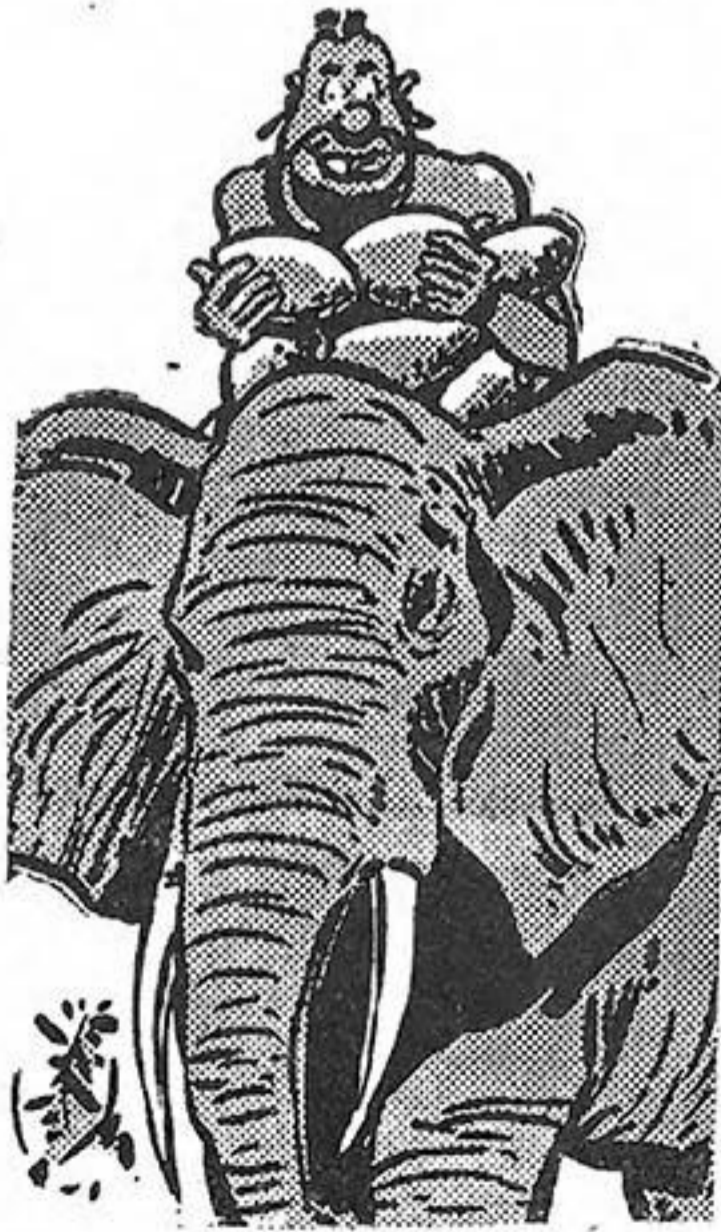
Τὸ σῶμα τῆς διαγράφει μερικοὺς ἀσύμμετρος κύκλους στὸν ἀέρα. Τὰ χαριτωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἀλλοιώνονται ἀπὸ μιὰ σύσπασι τοῦ τρόμου. Σὰν ἀστράπη περνάει ἀπ' τὸ μυαλό τῆς ἡ σκέψι πὼς θὰ κομματιαστῇ πάνω σὲ βράχους πιο κοφτεροὺς ἀπὸ τὰ νύχια καὶ πιο αἰχμηροὺς ἀπὸ τὰ δόντια τῶν τίγρεων!

Μὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούει

Ένα δυνατό παφλασμό. Τεράστιοι πίδακες νερού πετιούνται γύρω της. Και νοιώθει τὸ κορμί της νὰ βυθίζεται σὲ μιὰν ὑγρὴ μᾶζα! Κάτι σὰν ἀσφυξία τῆς θασανίζει τὸ στῆθος...

Ἀστραπιαῖα, τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ξαναβρίσκει τὴν αὐτοκυριαρχία του.

Κλωτσάει μὲ δύναμι τὸ νερό. Ἀνοιγοκλείνει τὰ χέρια της σὰν μιὰ τεράστια πεταλούδα, αἰσθάνεται μιὰν ἀόρατη δύναμι νὰ τὴν σπρώχνει πρὸς τὰ πάνω καί... θρίσκει-

Ἄσπρος χοντρός νέγρος ἔχει στὴν ἀγκαλιά του μεγάλα καὶ χυμώδη καρπούζια καὶ πεπόνια...

ται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ!

Πρώτη της δουλειὰ εἶναι νὰ πάρη μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

Ἐπειτα κυττάζει γύρω της. Βρίσκεται σ' ἓνα ποτάμι, πού, θολὸ καὶ φουσκωμένο ἀπὸ τὴν καταιγίδα, κυλάει στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ, πίσω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο. Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγαλλίασι ξεχύνεται μέσα της. Ἐχει τὴν ἐντύπωσι πὼς πέθανε καὶ ξανάζησε!

Μὲ καινούργιο κουράγιο ἀρχίζει νὰ κολυμπάει πρὸς τὴν ὄχθη. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούει μιὰ γνώριμη φωνή. Τῆ φωνὴ τοῦ Ἀτσίδα, ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὸν πανικό:

— Ἐσύ ὄκι φάει ἐμένα! Ἐγκὼ χοντρὸ κόκκαλος ἔκει, στομάχι ντικό σου καθήσει! Ὁκι φάει ἐσύ, ἐμένα!

Ἡ Μαλόα γυρίζει γοργὰ καὶ βλέπει τὸν χοντρὸ νέγρο νὰ ἐπιπλέη στὸ νερό σὰν ἓνα μαῦρο μπαλλόνι, πού τὸ κυνηγοῦν ἀπὸ κοντὰ οἱ ὀρθάναιχτες μασσέλες τριῶν κροκοδείλων!

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας κάνει μιὰ γοργὴ συστροφή τοῦ σώματός του, γιὰ νὰ τρέξη σὲ βοήθεια τοῦ Ἀτσίδα. Μόλις γυρίζει, ὅμως, ἀντιμετωπίζει τὴς φοβερὲς ὀδοντοστοιχίες ἐνὸς τέταρτου κροκόδειλου, ὁ ὁποῖος τὴν θρίσκει, καθὼς φαίνεται, ὀρεκτικώτερον ἀπ' τὸν Ἀτσίδα καὶ τὴν προτιμάει!

Μισολιπόθυμη σχεδὸν ἀπὸ τὸν τρόμο της καὶ ἄοπλη καθὼς εἶναι, ἡ Μαλόα χτυπάει

δυνατά τὸ νερὸ μὲ τὰ χέρια της καὶ τραβιέται λίγο πρὸς τὰ πίσω.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κι' ἡ πανίσχυρη οὐρὰ τοῦ κροκόδειλου πλαταγίζει πάνω στὰ νερά. Τὸ τέρας προωθείται μὲ ὄρμη. Τὸ κεφαλάκι τῆς Μαλόα βρίσκεται σχεδὸν μέσα στὶς μασσέλες του. Ἡ ἀγαπημένη τοῦ Τάργκα κλείνει τὰ μάτια.

Τὸ αἰμοβόρο ἀμφίβιο ἐτοιμάζεται νὰ κλείση κι' αὐτὸ τὰ σαγόνια του, τσακίζοντας ἔτσι τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ κοριτσιοῦ, στὴ θάση τοῦ κρανίου!

Ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει.

Ἐνας ὄγκος ἀπὸ καλοδουλεμένους μυῶνες σπαθίζει γοργὰ τὸν ἀέρα, διαγράφει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἕνα τεράστιο τόξο κι' ἔρχεται νὰ πέση καὶ νὰ κολλήσῃ σὰν βεντούζα στὴ ράχη τοῦ κροκόδειλου!

Εἶναι ἕνας ἄντρας μὲ πανίσχυρο μυῶδες κορμί. Φοράει ἕνα γαλάζιο παντελονάκι καὶ στὴν πλατειὰ μαύρη ζώνη του κρέμεται ἕνα κοφτερὸ ἀτσάλινο μαχαίρι.

Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς εἶχε φανῆ στὰ κλαδιὰ ἑνὸς πανύψηλου δέντρου, πού βρισκεται στὴν ὄχθη τοῦ φουσκωμένου ποταμοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε τὸ τρομερὸ θέαμα καὶ τὰ μαῦρα μάτια του ἀστράψαν ἀπὸ θυμὸ. Μὲ τὰ δύο του χέρια ἄρπαξε τὸ μακρύτερο κλαδί ἑνὸς ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ. Τὰ μυῶδη πόδια του λύγισαν μὲ τὰ πέλματα ἀκουμπισμένα

Τὰ σαγόνια τοῦ θηρίου ἀνοίγουν μ' ἕναν ξερὸ κρότο!

στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἐπειτα τεντώθηκαν ἀπότομα, μὲ δύναμι καὶ ἔσπρωξαν τὸ σῶμα του μπροστὰ μὲ ἀπίστευτη ὄρμη. Τινάχτηκε στὸ κενό, ἔκανε ἕνα γρήγορο κυκλικὸ ταξίδι στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε στὴ ράχη τοῦ λεπιδωτοῦ θηρίου, τυλίγοντας σφιχτὰ τὶς γάμπες του γύρω στὸ ἀποκρουστικὸ του σῶμα. Τέλος ἄρπάζει μὲ τὰ δύο του χέρια τὰ ὀρθάνοιχτα σαγόνια πού ἀπειλοῦν νὰ καταβροχθίσουν τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα, καὶ τὰ τραβάει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι, κάνοντάς τα ν' ἀνοίξουν πιὸ πολὺ, ἀκόμα πιὸ πολὺ!

— Τάργκα!, φωνάζει με λαχτάρα ή Μαλόα. Τάργκα!

Τ' άπαίσια μάτια του αίμοβόρου άμφίβιου άστράφτουν από όργη και πόνο. Η τεράστια ούρά του σηκώνεται ψηλά, ξαναπέφτει με όρμη σφυριού και μαστιγώνει τὰ θολά νερά σαν ένα τερατώδες μαστίγιο. Άφροί σηκώνονται γύρω. Ο κροκόδειλος συστρέφει τὸ πελώριο κορμί του, τὸ άναποδογυρίζει, θυθίζεται στὸν ποταμό, ξαναβγαίνει στην επιφάνεια και προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' άπαλλαγῆ άπ' αὐτὸν τὸν επικίνδυνο επισκέπτη, πὸ τοῦ κόλλησε στὴ ράχη σαν βεντούζα!

Μὰ ὁ Τάργκα, τὸ Ἄτρώμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, μένει άκλόνητος στὴ θέσι του, με τὰ πόδια του σαν βιδωμένα επάνω στὸ τέρας. Ἔχει σφίξει τὰ δόντια του σὲ μιάν υπερέντασι δυνάμεων και οἱ τεράστιοι μυῶνες τῶν χεριῶν του ἔχουν πεταχτῆ έξω και ξεχωρίζουν σαν όγκώδεις ρόζοι άπάνω σὲ κορμὸ γέρικου ἐλιόδεντρου!

Ὁ κροκόδειλος προσπαθεῖ γὰ κλείση τις μασσέλες του, μὰ ἡ δύναμι πὸ τις τραβάει εἶναι άκαταμάχητη και τὴν πολλαπλασιάζει ὁ θυμός, γιὰ τὸν κίνδυνο πὸ διέτρεξε ἡ Μαλόα!

Ἐνὰ άπαίσιο, ξερό τρίξιμο άκούγεται. Κάτι σαν κόκκαλα πὸ σπάζουν επάνω στις κλειδώσεις τους! Τὰ σαγόνια τοῦ θηρίου άνοίγουν πὸ πολύ!

Ὁ Τάργκα έντείνει τις δυνάμεις του. Ξανακούγεται καινούργιο τρίξιμο κι' άμέσως ἔπειτα τὸ φοβερό ρύγχος τοῦ θηρίου σκίζεται στα δυο!

Η ούρα σηκώνεται πρὸς τὰ πάνω γιὰ τελευταία φορά, σαν ν' άποχαιρετάει τὴ ζωὴ και ξαναπέφτει με τὸ άψυχο βάρος της στὸ νερό. Ὁ Τάργκα νοιώθει κάτω από τὰ πόδια του πὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ παρασύρη τὸ νεκρὸ πια ὄμμα τοῦ κροκόδειλου. Μ' ένα γοργὸ πήδημα τὸ ἔγκαταλείπει και τὸ αφήνει νὰ ταξιδέψη πρὸς τὴ θάλασσα....

ΚΕΦ. 3. Ὅπου ὁ Τάργκα κάνει τὴ γνωριμία μιᾶς κάσπας κι' ένός αὐτόματου.

Εἶναι, ὅμως, καιρός νὰ ἐξηγήσουμε, πὸς ὁ κωμικός Ἄτσιδας ἔπεσε στὸ ποτάμι καταδιωκόμενος από τρεῖς κροκόδειλους και νὰ δοῦμε, πὸς βρέθηκε ὁ Τάργκα, ὁ άνίκητος Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, κοντὰ στὴ Μαλόα, τὴ στιγμή πὸ ἡ άγαπημένη του ἔκανε τὴ γνωριμία της με τὸ θάνατο, μέσα στα σαγόνια ένός άμφίβιου τέρατος.

Γι' αὐτὸ θὰ γυρίσουμε πίσω, τὴν ὥρα πὸ ὁ Τάργκα μαζί με τὸν Ἄτσιδα κάνουν ἡσυχά - ἡσυχά τὸν περίπατό τους στὴν πυκνοφυτεμένη Ζούγκλα, ανάξητῶντας τροφή.

Ἡ θύελλα μόλις ἔχει κοπάσει.

Ὁ Τάργκα κυττάζει γύρω του με προσοχή και στήνει

αὐτὶ προσπαθῶντας νὰ ξεχωρίση τὸν θόρυθο κάποιου πφραστικοῦ ζάρκαδιου. Ὁ Ἀτσίδα, μὲ τὸ φυσοκάλαμό του στὸ χέρι, περπατάει ἐκεῖ κοντὰ κι' ἐνδιαφέρεται πιδ· πολὺ, γιὰ κάτι ἄλλο. Τραβᾶει τὸν πελώριο χαλκὰ τῆς μύτης τοῦ τὸν πιπιλάει μ' εὐχαρίστησι στὰ χοντρά του χεῖλια καὶ μουρμουρίζει:

— Ἐντῶ ἔκει καρπούτζια μεγκάλος, σὰν τὸ κολιὰ τοῦ Ἀτσίντα! Ἐνα τέτοιος καρπούτζι γεμίση ντικὸς μου κοιλιά!

Κι' ἀλήθεια, ἐκεῖ εἶναι μιὰ περιοχὴ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ μὲ πολλὰ νερὰ καὶ μὲ ἀφθονες ἀγριοκαρπουζιές. Ὁ Ἀτσίδα,ς ἐξετάζει τοὺς πελώριους σκουρόχρωμους καρπούς καί, στὸ τέλος, ξεχωρίζει ἕναν, πὺ εἶναι πιδ· μεγάλος ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους καὶ σχεδὸν ἐπιπλέει στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἀστεῖος νέγρος, πλησιάζει μ' εὐχαρίστησι, γονατίζει, ἀπλώνει τὰ χεῖρια του νὰ κόψη, τὸ χυμώδη καρπὸ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἀγριοκάρπουζο ἀποτραβιέται λίγο. Ὁ Ἀτσίδα,ς μορφάζει στενοχωρημένα. Συλλογίζεται πὺς τὸ καρπούζι κατάλαβε τοὺς... σκοπούς του καὶ θέλει νὰ τοῦ ξεφύγη. Γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὸ καλοπιάση, ξεγελῶντας το μὲ ψέματα:

— Ἐσὺ σταθῆ! Ἐγκὼ ὄκι φάει ἐσένα!

Ξαναπλώνει τὸ χέρι, του, μὰ τὸ καρπούζι ξαναχοροπηδάει! Ὁ Ἀτσίδα,ς σκύθει μὲ

θυμὸ καὶ τότε διακρίνει ἀπὰ κάτω ἕνα μικρὸ κροκοδειλάκι. Αὐτὸ ἀποτραβιέται· κάθε φορὰ πὺ βλέπει νὰ ἀπλώνεται τὸ χέρι τοῦ Ἀτσίδα. Καὶ μαζί του, ἀπομακρύνεται καὶ τὸ καρπούζι.

Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀτσίδα,ς πολυπλασιάζεται. Πάνεται σέ... ἀντιζηλιές μὲ τὸ κροκοδειλάκι καὶ τοῦ φωνάζει δυνατὰ:

— Ντικὸ μου μεγκάλος καρπούτζι! Ἐγκὼ τὸ εἶντες πρώτη! Αὐτὸ ὄκι εἶναι ντικὸ σου! Μὲ φύσα - φύσα κάλαμο ἐγκὼ χτύπησει ἐσένα!

Καί, πραγματικὰ σήκωνει τὸ φυσοκάλαμό του, ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἐκτελέση τὴν ἀπειλή του. Τὸ κροκοδειλάκι τρομάζει, τινάζεται ἀπ' τὴ θέσι του καὶ χάνεται στὰ βαθεια νερὰ. Μὲ τὸ τίναγμα, ὄμως, αὐτὸ κόβεται καὶ τὸ ἀγριοκάρπουζο ἀπὸ τὴν καρπούζια καὶ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἀτσίδα,ς τὸ κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ χαζὰ, τὸ βλέπει ν' ἀπομακρύνεται καί, ξαφνικά, γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ. Ἐχει πιστέψει πὺς τὸ κροκοδειλάκι τοῦ ἄρπαξε τὸ «μεγκάλος καρπούτζι» καὶ τὸ πηγαίνει στὴ φώλιά του γιὰ νὰ τὸ φάῃ! Ἡ ὄργη του δὲν ἔχει ὄρια. Γιὰ λίγες στιγμές, τρέχει στὰ μᾶκρος τῆς ὄχθης τοῦ φυσκωμένου ποταμοῦ φωνάζοντας:

— Ἐσὺ ἀφήσει καρπούτζι, ἐμένα! Ἐσὺ φύγη! Ἀτσίντα φάει μεγκάλος καρπούτζι!

Καθὼς, ὄμως, τὸ καρπούζι

συνεχίζει τὸ ταξίδι του, ὁ Ἄτσιδας δὲν ἀντέχει πιὸ πολὺ. Δίνει μιὰ καὶ τὸ πλαδαρὸ σῶμα του πέφτει μέσα στὸ νερό, σὰν ἓνα φουσκωμένο ἄσκι. Ἄλλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εἶναι πολὺ ὀρμητικό, γιατί ἡ κοίτη του διαγράφει ἓνα μεγάλο τόξο πίσω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο. Ὁ Ἄτσιδας τὰ βρίσκει σκούρα. Μαζὶ μὲ τὸ νερὸ ταξιθεύουν στὸ ποτάμι ξερριζωμένοι κορμοὶ δέντρων κι' ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα πού τὰ ἔχει παρασύρει ἡ θύελλα. Ἐνα χοντρὸ κλαδί χτυπάει τὸν νέγρο στὸ κεφάλι μὲ τόση δύναμι, ὥστε στ' αὐτιά του ἀντηχοῦν ἀμέτρητες καμπάνες καὶ στὰ μάτια του χοροπηδοῦν χιλιάδες πολύχρωμα ἀστέρια.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χάση τὶς αἰσθήσεις του. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα τρομερὸ θέαμα τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ: εἶναι ἓνας πελώριος κροκόδειλος, πού κούρνιαζε ὡς τώρα κάτω ἀπὸ τ' ἀγριόφυτα τῆς ὄχθης, μὲ τὴν κοιλιά ἀκουμπισμένη στὸ χῶμα!

Καθὼς βλέπει τὸν νέγρο, ἀνασηκώνεται στὰ τέσσερα πόδια του. Οἱ συχαμερές μασσέλες του ἀνοιγοκλείνουν. Ἐπειτα τρέχει γοργὰ καὶ ἀθήρυθα καὶ ρίχνεται στὸ νερό. Τὸ φοβερὸ ρύγχος του σκίζει τὴν ὑγρὴ ἐπιφάνεια, σὰν πλώρη ὑποβρυχίου, πού πλησιάζει ὑπουλά τὸ θῦμα του.

Ὁ Ἄτσιδας τὸν βλέπει καὶ τρομοκρατιέται.

Ἀρχίζει νὰ κολυμπάει πρὸς

τὴν κατεύθυνσι τοῦ ρεύματος μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἐνῶ συγχρόνως φωνάζει:

— Κύριος Τάργκα! Κύριος Τάργκα! "Ὅκι φάει ἐμένα κοροκόντειλο! Ἐγκὼ χαρίσει ἓνα μεγκάλος καρπούτζι! Κύριο... κοροκόντειλος! "Ὅκι φάει ἐμένα!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας βρίσκεται μακριά. Ἀκούει, ὅμως, τὶς ἀπελπισμένες κραυγές τοῦ Ἄτσιδα καὶ καταλαβαίνει πὼς κάτι τρομερὸ τοῦ συμβαίνει.

Δρῶντας κεραυνοβόλα, σκαρφαλώνει σὰν ἀγριόγατος σ' ἓνα δέντρο. Ἀπὸ τὴν ψηλὴ σκοπιά του, διακρίνει τὸν νέγρο, πού παίζει κυνηγὸ τὸ μὲ τὸν Χάρο μέσα στ' ἀφρισμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀρπάζει τὸ στέρεο, λυγερό, κρεμαστὸ κλαδί ἑνὸς ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ καὶ ρίχνεται στὸ κενό. Τὸ κορμί του διαγράφει μιὰ γοργὴ κυκλικὴ τροχιά στὸν ἀέρα καί, περνῶντας ξηστὰ ἀπὸ τὴ γῆ, τινάζεται ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο!

Φτάνει πίσω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο κι' ἐτοιμάζεται νὰ βουτήξῃ στὸ νερὸ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἄτσιδα.

Ἀπὸ ψηλὰ ρίχνει μιὰ τελευταῖα ματιά στὸν ποταμὸ καί... τρίβει τὰ μάτια του. Μπροστὰ στὰ τρομερὰ σαγόνια τοῦ κροκόδειλου, πού χάσκουν μὲ λαιμαργία, δὲν βλέπει πιὰ τὸν νέγρο, ἀλλὰ τὴ Μαλόα! Γιὰ μιὰ στιγμή νομίζει, πὼς εἶναι θῦμα παραισθήσεως. Γρήγορα, ὅμως, συνέρχεται

κι' έφορμᾶ με τήν άπίστευτη άποφασιστικότητα που είδαμε. 'Η πάλη είναι γοργή. Καί, σε λίγο, τᾶ νερά του ποταμού, κυλούν κατακόκκινα από τὸ αίμα του τερατώδους άμφιβίου!

Οί άλλοι κροκόδειλοι, εκεί που λίγο παρακάτω καταδιώκουν τὸν 'Ατσιδά, βρίσκονται ξαφνικά μέσα σε ματωμένο νερό κι' αυτό τους έρεθίζει άφάνταστα. 'Αφήνουν ένα φριχτό γρύλλισμα και στρέφονται πρὸς τὸ μέρος άπ' όπου έρχεται τὸ αίμα, παρατῶντας τὸ νέγρο.

'Ο Τάργκα τούς βλέπει και ξανοίγεται με δυὸ - τρεῖς άπλωτές. Στ' όμορφο κι' άνδροπρεπές πρόσωπό του δέν υπάρχει ή παραμικρή έκφραση φόβου. Φωνάζει μόνο στη Μαλόα:

— "Εθγα, γρήγορα, άπ' τὸ νερό! Σκαρφάλωσε πάνω σ' ένα δέντρο!

Κι' ήταν καιρός. Σάν άστραπή τὸ κοπάδι τῶν κροκόδειλων χωρίζεται σε δυὸ. Τὸ ένα ρίχνεται στη Μαλόα. Τὸ άλλο όρμάει έναντίον του Τάργκα.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι, προειδοποιημένο από τὸ άτρόμητο 'Ελληνόπουλο, έχει θυγή κιάλας στη στεριά. Μανιασμένοι οί κροκόδειλοι που βλέπουν νᾶ χάνεται ή τρυφερή λεία τους, ρίχνονται ξοπίσω της!

Βναίνουν στάζοντας άπ' τὸ νερό και, καθὼς τρέχουν στην ξηρά, χαράζουν όλόκληρα ύγρά αύλάκια. Τᾶ σαγόνια τους είναι όρθάνοιχτα και τᾶ

μάτια τους γεμᾶτα κακία και άπληστία. Μᾶ ή Μαλόα βρίσκεται κιάλας άσφαλισμένη στα κλαδιᾶ ενός ψηλοῦ δέντρου. 'Εκεί - πάνω δέν μπορούν ποτέ νᾶ φτάσουν τᾶ σαχαμερά έρπετά!

Στην άντικρυνή, όμως, θυχθη του ποταμού ή κατάσταση είναι έντελῶς διαφορετική. "Ενας κροκόδειλος, ὁ πιὸ άγριος κι' ὁ πιὸ πεινασμένος άπ' ὅλους χυμάει καταπάνω στὸν Τάργκα, με όρμη άφηνιασμένου αλόγου. 'Η παντοδύναμη ούρά του χτυπάει δεξιά κι' άριστερά, συντρίβοντας κι' ίσοπεδώνοντας τᾶ χαμηλᾶ κλαδιᾶ και τούς θάμνους.

Μᾶ ὁ Τάργκα είναι πιὸ ταχύς. Γοργᾶ κι' έπιδέξια κόβει ένα χοντρὸ κλαδι δέντρου και, κραδαίνοντάς το σαν ρόπαλο, κάνει μιᾶ στροφή και βρίσκεται στα πλευρά του σαρκοβόρου έρπετοῦ. 'Η θέσι αυτή τὸν εϋνοεί, γιατί άποφεύγει έτσι τᾶ χτυπήματα της ούρας και τῶν σαγονιῶν του θηρίου.

Και ὁ Τάργκα χτυπάει σαν κεραυνός!

Τὸ ρόπαλο σπαθίζει τὸν άέρα, πέφτει με ασύλληπτη δύναμι και χτυπάει τὸ θηρίο στην κορυφή του κρανίου, ακριβῶς πιὸ πάνω από τᾶ τρεμερά του μάτια!

Είναι ένα χτύπημα άδυσώπητο και συντριπτικό.

"Ενα πνιχτὸ ούρλιαχτὸ κι' ένα υπόκωφο βογγητὸ ακούγεται. Τὸ αίμα αναπηδάει από τὸ κομματιασμένο κρανίο

καί θάφει κόκκινη τήν πρασι-
νάδα. Τò πελώριο κορμί του
κροκόδειλου τεντώνεται, γιά
μιὰ στιγμή, σπασμωδικά, πά-
νω στά τέσσερα πόδια του κι'
άμέσως ξαναπέφτει μέ τò μου
σοῦδι χωμένο στη λάσπη.

Αὐτός ὁ ἀντίπαλος δέν πρό-
κειται νά ξανασηκωθῆ.

Εἶναι νεκρός! Νεκρός, ὅ-
πως κάθε ἀντίπαλος τοῦ Ἑλ-
ληνόπουλου!

Ὁ Τάργκα ἀνασαίνει θα-
θειά. Τò στήθος του φουσκώ-
νει ἀπό ἀέρα κι' οἱ μυῶνες
του διαγράφονται ἀνάγλυφοι
σάν ἕνας ἀτσάλινος θώρακας
τοῦ τέλειου σώματός του. Κυτ-
τάζει γύρω.

Οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι ἔχουν
χαθῆ ἀπό μπροστά του. Μὲ
τὴ διαίσθησι πού τοὺς διακρί-
νει, κατάλαβαν πὼς αὐτὴ ἡ
μάχη μὲ τὸν Κυρίαρχο τῆς
Ζουγκλας εἶναι πολὺ... ἀνθυ-
γεινὴ γι' αὐτούς. Καὶ γυρί-
ζουν βιαστικὰ στά ὑγρά κατα-
φύγια τους.

* * *

Κρατῶντας τὴν Μάλóa ἀπὸ
τὴ μέση, ὁ Τάργκα ἀνηφορί-
ζει τώρα στὸ μικρὸ λόφο. Τò
κορίτσι τοῦ διηγεῖται ὅλα τὰ
τελευταῖα παράξενα περιστα-
τικά. Τοῦ λέει γιά τὸ μήνυμα
πού σκόρπισαν στὴ ζούγκλα
τὰ τὰμ - τὰμ, γιά τὸν «ἄνθρω-
πο πού πετάει σάν πουλί»,
γιά τὸν Ζοῦμπο, τὸν ἱερὸ ἐλέ-
φαντα πού βρέθηκε δεμένος
μὲ χορτόσκοινά καὶ γιά τόσα
ἄλλα.

Ὁ Τάργκα τὴν ἀκούει μὲ
προσοχὴ καὶ τὸ πρόσωπό του
εἶναι συννεφιασμένο. Καταλα-

θαίνει πὼς ἡ ἀπέραντη ζούγ-
κλα ἔχει χάσει πάλι τὴν ἡ-
συχία της καὶ πὼς κάποιο
τρομερὸ μυστικὸ πλανιέται
γύρω.

Ξαφνικὰ οἱ φωνάρες τοῦ...
Ἄτσιδα τὸν ἀποσποῦν ἀπὸ
τοὺς συλλογισμούς του:

— Ἐγὼ φάει μεγκάλος
καρπούτζι, ὅκι τὸ κοροκόντει
λο! Ἐγὼ φάει καρπούτζι!

Ὁ Τάργκα γυρίζει καὶ τὸν
βλέπει.

Ὁ πεισματάρης νέγρος ἔ-
χει ψιάρεψει ἐπιτέλους τὸ πε-
λώριο καρπούτζι, πού παραλί-
γο νά τὸ πληρώση μὲ τὴ ζωὴ
του, καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ κα-
ταβροχθίζοντάς το σὲ μεγά-
λα κομμάτια.

Τὸ θέαμα εἶναι ἀστεῖο, μὰ
ὁ Τάργκα δέν ἔχει διάθεσι νά
γελάση. Ἄλλες σκέψεις τοῦ
θασανίζουν τὸ μυαλό. Ποιὸς
νά εἶναι τάχα αὐτός ὁ «ἄν-
θρωπος πού πετάει»; Τὶ γυ-
ρεύει στὴ ζούγκλα; Καὶ γιατί
ζητάει νά ὑποτάξῃ τὰ πάντα,
— ἀγρίμια καὶ ἄνθρωπους;

Δέν προλαβαίνει, ὅμως, νά
ἀραδιάσῃ τίς ἀπορίες του. Ἐ-
κείνη τὴ στιγμή κἀτηφορίζουν
τὴν ἀντίθετη πλαγιά τοῦ λό-
φου καὶ τὸ κακάρισμα ἑνὸς
ἐπαναληπτικοῦ ὅπλου τοὺς
κάνη ν' ἀναπηδήσουν.

Ὁ Τάργκα μαντεύει ἀμέ-
σως, ὅτι πρόκειται γιά αὐτό-
ματο. Ἄλλὰ κι' ἡ Μάλóa δέν
γελιέται. Ἐχει ἤδη συναντη-
θῆ κι' ἄλλες φορές μὲ «πολι-
τισμένους» λευκοὺς καὶ ξέρει,
πὼς οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς
κρατοῦν στά χέρια τους ἕνα
στενόμακρο ἀντικείμενο, πού..

θήχει σαν κρυολογημένος άνθρωπος και φτύνει φωτιά και σίδερο, πρὸ φέρνουν τὸν θάνατο!

Ἀστραπιαῖα ὁ Τάργκα τὴν παρασύρει καὶ πέφτουν μαζί κάτω. Ἀπὸ πάνω τους ὁ Χάρρος σφυρίζει. Οἱ σφαῖρες περνοῦν καὶ χάνονται στὰ κούφια.

Τρομαγμένος αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀτσιδάς, ἀλλὰ κρατῶντας πάντα τό... καρπούζι του, σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο καὶ μουρμουρίζει γκρινιαρικά:

— Ἐγκὼ ὄκι φάει μὲ ἡσυχία ἔμένα αὐτὸς ὠραῖος καρπούτζι;

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ σκληρὴ καὶ ἀπειλητικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Ψηλὰ τὰ χέρια ὄλοι! Ἐσύ, λευκὲ ἄνθρωπε, ἀπομακρύνσου! Δὲν ἔχω τίποτα ἐναντίον σου! Ὅμως, ἡ λευκὴ γυναῖκα, πὺ τόλμησε νὰ κόψῃ τὰ δεσμὰ τοῦ ἐλέφαντα, πὺ τὸν εἶχα δέσει μὲ τόσο κόπο, θὰ πεθάνῃ!

Ὁ Τάργκα μένει κατάπληκτος. Στὴν ἀρχὴ δυσκολεύεται νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειτα, ὅμως, ἡ μνήμη του ξαστερώνει καὶ θυμᾶται τὰ λόγια ἓνα - ἓνα, ὅπως τοῦ τὰ δίδαξε ὁ παπούς του, ὁ καπετὰν Νικόλας, πὺ εἶχε γυρίσει ὅλον τὸν κόσμον κι' ἤξερε καλά ὅλες πὺς λαλούμενες γλῶσσες.

Ἴσπανικά! Δὲν χωράει καμμιά ἀμφιβολία, πὺς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ αὐτόματο εἶναι

Ἴσπανός!

Ὁ Τάργκα δὲν θυμᾶται, νὰ ξαναεἶδε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ γι' αὐτὸ τὸν ρωτᾶει ὠργισμένα:

— Πὺ ἔχεις μὲ μάς; Ποιὸς σὲ πείραξε; Καὶ γιὰ πὺ προσπάθεις νὰ μάς σκοτώσης μὲ τὸ ὄπλο σου;

— Μὲ σένα δὲν ἔχω τίποτα, γρυλλίζει μὲς' ἀπ' τὰ δόντια του ὁ ἄλλος. Τὸ κορίτσι ὅμως...

Κόβει ἀπειλητικὰ τὴ φράσι του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους, προτείνοντας πάντοτε τὸ αὐτόματο. Ἡ κἀνη κυττάζει ὀλόϊσα τὸ στήθος τοῦ Τάργκα, σαν μάτι τοῦ Χάρρου.

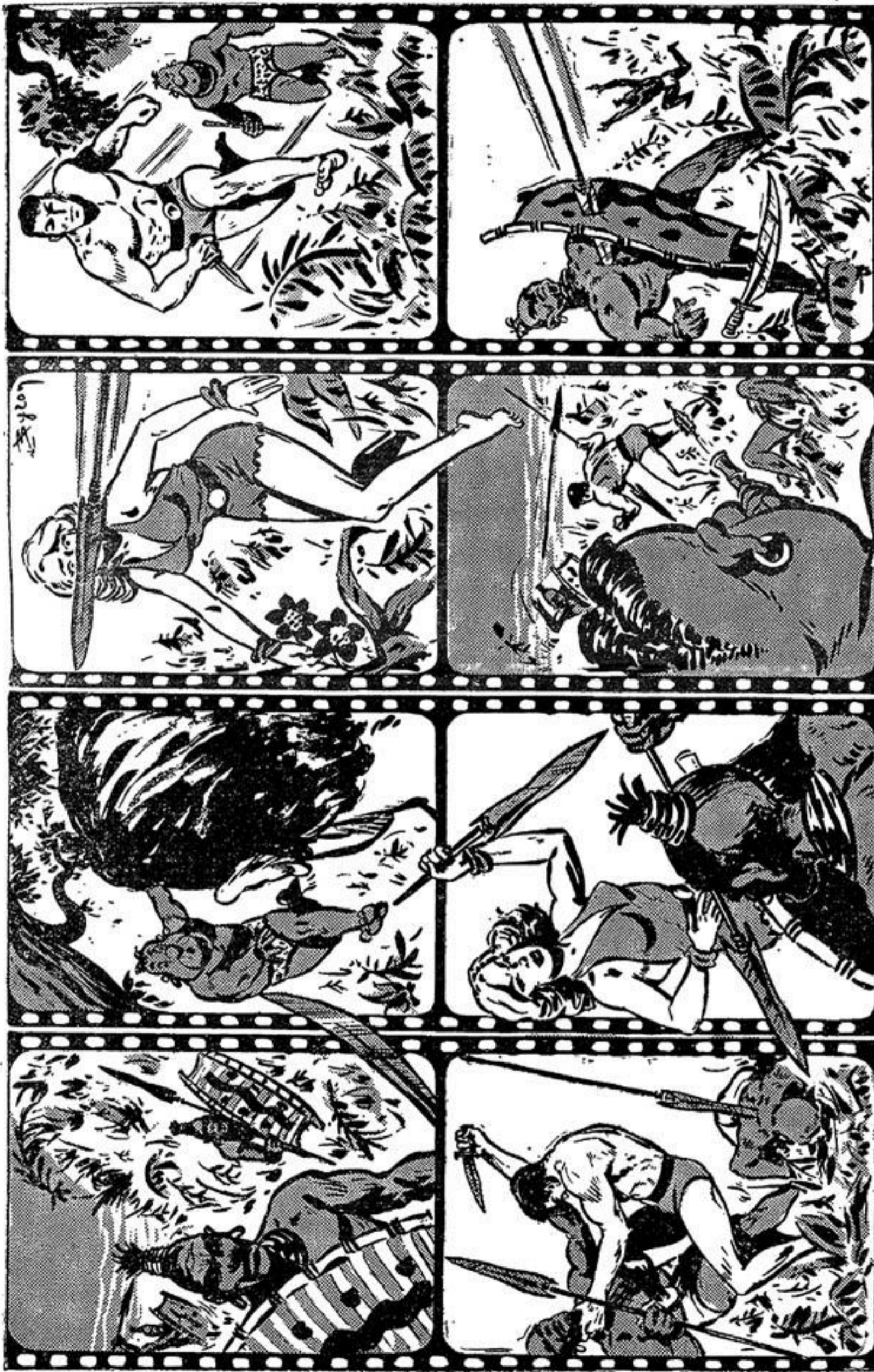
Στέκεται κάτω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, πὺ φιλοξενεῖ τὸν σκαρφαλωμένο Ἀτσιδά, καὶ ξαναλέει μὲ ἄγρια φωνή:

— Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ ἐλέφαντα, τοῦ Ζοῦμπο! Μόνον ἐγὼ ξέρω μὲ πόσες δυσκολίες εἶχα κατορθώσει νὰ τὸν ἐξουδετερώσω! Μοῦ χρειάστηκαν πολλὰ δράμια ναρκωτικὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Λοιπὸν, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν παίρνω σκλάβο μου! Τραβήξου ἐσύ, νεαρέ, ἀπὸ κοντὰ της!

ΚΕΦ. 4. Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἀτσιδάς... «ἀγκαπᾶει κύριος Τάργκα», πὺ πὺ κὺ κὺ ἀπὸ ἓνα... «μεγάλος καρπεύτζι»!

Ὁ θυμὸς βράζει στὰ στήθια τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου. Ὡστόσο, στὸ πρόσω-

‘Η μάχη πού διεξάγεται ανάμεσα στους Ιθαγενείς και τους τρεις ήρωές μας, έχει απερίγραπτη αγριότητα. Το μαχαίρι και οι γροθιές του Τάργκα, τό μα-

Χαιρι και το σφου της Μιαλόα και τό... εφύσα - φύσα κάλαμος του 'Ατσιδα θαυματουργου! Οι Ιθαγενεις τό θαζουγ στα ποια και φυγουγ πανικοσλημιγ!

πό του, διατηρεί ὅλη τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ἀπάθεια, ποὺ χρειάζεται, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου του. Προσπαθεῖ νὰ κερδίση χρόνο καὶ νὰ πλησιάσῃ, ὅσο μπορεῖ πρὸ ἀκίνδυνα, τὸν σιδερένιο θάνατο, ποὺ κρατᾷ ὁ ἀντίπαλος ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

— Δὲν μπορεῖ, λέει μὲ ἤρεμη φωνὴ καί, συγχρόνως, ἀπλώνει τὸ πόδι του, κάνει ἓνα βῆμα, ἀπλώνει καὶ τ' ἄλλο, κάνει δεύτερο βῆμα. Δὲν μπορεῖ, κάποιος λάθος θὰ ἔγινε!

— Λάθος; καγχάζει ὁ Ἰσπανός. Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια του νὰ ἐλευθερώνη τὸν Ζουμπο!

— Μά... ἦταν αὐτή; κάνει ἀθῶα ὁ Τάργκα, πραγματοποιώντας καὶ τρίτο βῆμα πρὸς τὸν ἀντίπαλο.

Αὐτός, ὅμως, εἶναι πονηρός. Μαντεύει τοὺς σκοποὺς τοῦ Τάργκα κι' ἀποτραβιέται μουγκρίζοντας, σὰν μιὰ τίγρη ποὺ βλέπει ξαφνικὰ μπροστὰ της τὴν παγίδα!

Μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο στοὺς ἀνάσηκωμένους καὶ καμπουριασμένους ὤμους του, μὲ τὰ μάτια του νὰ πετοῦν φωτιές κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ φύλλα δια τους καὶ μὲ τὰ χεῖλια τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω σὲ ἀπειλητικὴ γκριμάτσα χαμόγελου, ὁ Ἰσπανός τραβιέται...τραβιέται, ὥσπου ἀκουμπάει τὴ ράχη στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Κι' ἀπὸ ἐκεῖ οὐρλιάζει μὲ θυμό:

— Τὸ ἐπόμενο βῆμα ποὺ θὰ κάνης, θὰ σὲ φέρη στὴν

Κόλασι! Δοκίμασε, ἂν θέλῃς νὰ δῆς τὸ στήθος σου σουρωτῆρι ἀπὸ τὶς σφαῖρες!

· Ὁ Τάργκα κοντοστέκεται.

Εἶναι σίγουρο πὼς ὁ ἀντίπαλος θὰ πραγματοποιήσῃ τὴ φοβερὴ του ἀπειλή.

— Φύγε!, ξαναφωνάζει ὁ Ἰσπανός. Τὸ κορίτσι νὰ μείνῃ ἐδῶ, μαζί μου, σκλάβο μου! Ἐσύ, φύγε!

Οἱ φωνές του εἶναι τόσο δυνατές, ὥστε φαίνεται πὼς... ἐνοχλοῦν τὸν Ἀτσίδα, ποὺ ξαπλωμένος ψηλά, στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ἔχει ἀρχίσει γενικὴ ἐπίθεσι, μὲ τὰ δόντια του, ἐναντίον τοῦ... τεράστιου καρπούζιου, ποὺ ψάρεψε μὲ τόσοι κόπους καὶ κινδύνους ἀπὸ τὸν ποταμό.

Ὁ παχύσαρκος νέγρος ἀνακινεῖται στὴ θέσι του, σκύβει τὴν κεφάλια του πρὸς τὰ κάτω. παραμερίζει κάπως τὶς φυλλωσιές, κυττάζει μὲ περιέργεια, καὶ βλέπει τὸν Ἰσπανό, μὲ τὴ ράχη ἀκουμπισμένη στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ μὲ τὸ αὐτόματο. ἔτοιμο νὰ θερίσῃ κορμιά.

Ὁ Ἀτσίδα δαγκώνει μὲ δυσαρέσκεια τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του. Τὸν τραβάει λίγο συλλογισμένος κι' ἔπειτα ἀρχίζει μιάν... ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, πρὸς τὸ τεράστιο μισοφάγωμένο... καρπούζι ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του:

— Καρπούτζι ἐγκὼ ἀγκάπαει ἐσένα! Ἐγκὼ πέση νερό, τσακωθῆ μὲ κοροκόντσιλος, γιὰ νὰ κάνη ἐσένα ντικὸ μου!, "Ἀντρωπος μὲ... ὑπόστε γος στὸ κεφάλι (ἐννοεῖ τὸν Ἰ-

σπανό με την κάσκα) σκοτώση κύριος Τάργκα. 'Ατσίντα προτιμάει πετάνη καρπούτζι, όκι κύριος Τάργκα και κύριος Μαλόα!

Και χωρίς άλλους δισταγμούς πιάνει τὸ καρπούζι ανάμεσα στα δύο του χέρια, τὸ σηκώνει ψηλά, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἔπειτα τὸ κατεβάζει με τρομερὴ ταχύτητα και τὸ ἔξακοντίζει πρὸς τὰ κάτω!

Και ὁ 'Ατσίδας παίρνει... ἄριπτα στὴ σκοποβολή!

Τὸ τεράστιο καρπούζι βρίσκει κατακέφαλα τὸν 'Ισπανό, σπάζει σὲ ἄπειρα κομμάτια και τοῦ γεμίζει τὸ πρόσωπο κόκκινα νερά, κουκούτσια και φλούδια! Τὸ χτύπημα εἶναι ἄρκετὰ δυνατὸ. 'Ο ἔγκληματίας μισοζαλίζεται, παραπατάει λίγο πέρα - δῶθε, τινάζει τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ φύγουν τὰ κουκούτσια και φέρνει τὸ χερί στα μάτια, γιὰ νὰ τὰ σκουπίση ἀπ' τὰ καρπουζόνερα.

Τὴν ἐπόμενη στιγμή, ὁ 'Ισπανός ἔχει δεχτῆ ἀπὸ τὸν Τάργκα τὴν ὠραιότερη γροθιά πὸ δέχτη κεποτέ 'Ισπανός ὑπήκαος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!

Στὸ πρόσωπό του ἀποτυπώνεται μιὰ ἐκπληκτικὴ γκριμάτσα χαζοῦ γέλιου. Τὰ μάτια του θολώνουν. Τὰ πόδια του τρεκλίζουν, σὰν πόδια μεθυσμένου. Γέρνει λίγο δεξιά, ἔτοιμος νὰ πέση, ἔπειτα σὰν νὰ μετανοιῶνη δοκιμάζει πρὸς τ' ἄριστερά και, στὸ τέλος, σωριάζεται στὸ χῶμα μπρούμυτα, μ' ἓνα θαρὺ

γδοῦπο!

— 'Εσὺ προσέξη!, τοῦ φωνάζει κοροϊδευτικὰ ἀπ' τὸ δέντρο ὁ 'Ατσίδας. Παραλίγγο, πέση χάμω ἐσύ!

Γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ 'Ισπανός μένει ἀκίνητος, σὰν θυθισμένος σὲ ὕπνο βαθύ, ἐφιαλτικό. "Ἐπειτα σαλεύει ἑλαφρὰ και, καθὼς ὁ 'Ατσίδας πηδάει ἀπὸ τὸ δέντρο κοντὰ του, αὐτὸς ἀφήνει ἓνα θραχνὸ μουγγρητὸ κι' ἐπιχειρεῖ ν' ἀνακαθήση.

'Ο 'Ατσίδας ἀπλώνει τὴν πατούσα του, πλατειὰ και πλαδαρὴ σὰν πελώρια μαύρη... σουπιά, και τὸν σπρώχνει πρὸς τὸ ἔδαφος.

— 'Εσὺ κοιμητῆ λίγο ἀκόμα!, τὸν συμβουλεύει. 'Εγκὼ...ἀγαπάει ἐσένα, ἐγκὼ κοιμήση ἐσένα πολὺ - πολὺ!

Μὰ ὁ Τάργκα τὸν συγκρατεῖ.

— "Αφησέ τον νὰ σηκωθῆ!, τοῦ λέει. Ποέπει νὰ μᾶς πῆ ὠρισμένα πράγματα...

Πραγματικὰ ὁ 'Ισπανός ἀνασηκώνεται πάλι. Τινάζει τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θέλη νὰ τὸ ἀπαλλάξη ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες... σκνίπες πὸ κάνει νὰ θουίζουν μέσα στὸ κρανίο του ἢ γροθιά τοῦ Τάργκα.

— Πῶς θρέθηκες στὴ ζούγκλα; τὸν ρωτᾷ ἤρεμα και σοθάρὰ ὁ Τάργκα. Τί γυρεύεις; Και γιὰ ποιὸ λόγο νάρκωσες τὸν Ζοῦμπο, τὸν ἱερὸ ἑλέφαντα, και τὸν ἄφησες νὰ γίνη λεία τῶν ἀγριμιῶν;

'Ο ξένος δὲν ἀπαντᾷ. "Ενας ἀνεξήγητος σαρκασμὸς ἔχει ἀπλωθῆ στὴ μορφὴ του.

Τὰ χείλια του προβάλλουν, σμίγουν καὶ ἀφήνουν ν' ἀκουστή ἓνα σφύριγμα παράξενο καὶ δυνατό.

Ὁ Τάργκα δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη τί σημαίνει αὐτὸ τὸ σφύριγμα. Γιὰ μιὰ στιγμή συλλογίζεται μήπως ὁ ἀντίπαλός του τρελλάθηκε. Γρήγορα, ὅμως, ἓνα ὑπόκωφο μουγγρητὸ κι' ἔπειτα δευτέρου καὶ τρίτου, τὸν θγάζουν ἀπὸ τὴν πλάνη του.

Οἱ πιὸ κοντινοὶ θάμνοι κουνιοῦνται θίαια, σὰν νὰ περνάει ἀνάμεσά τους ἀνεμοστρόβιλος! Καί, σὲ λίγο, ἓνα μπουλουῖκι ἀπὸ ἀγριεμένες τίγρεις προβάλλουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές!

ΚΕΦ. 5. Ὁπου ὁ Τάργκα ἀντιλαμβάνεται πὼς ἀντιμετωπίζει τὸν «Κύριο τῶν Τίγρων» καὶ ὁ Ἀτσίδας ἀποκτᾷ ... «ἄσπρος ὑπόστεγος»!

Η στιγμή εἶναι κρίσιμη καὶ γεμάτη ἀπὸ θανάσιμους κινδύνους.

Τὰ ἀγρίμια μὲ τὸ μακρὺ, λυγερὸ καὶ μυῶδες σῶμα σέρνονται κιόλας μὲ τὴν κοιλιά στὸ χῶμα, ζυγιάζονται καὶ φαίνονται ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦν. Τὰ κοφτερά τους νύχια ἔχουν προβάλλει ἀπειλητικά, ἀπὸ τὶς βελουδένιες θῆκες τους! Τὰ δόντια τους ἔχουν ξεσκεπαστῆ διψασμένα γιὰ αἷμα!

Τώρα πιά δὲν χωράει καμμιά ἀμφιβολία, πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ αὐτόματο καὶ τὴν

κάσκα ἔχει δαμάσει τὶς τίγρεις, τὶς ἔχει κάνει σκλάβους του καὶ ὄργανά του καί, μὲ τὴ βοήθειά τους, ἀπειλεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὴ ζούγκλα!

Ὁ Τάργκα ρίχνει γύρω του ἓνα γοργὸ βλέμμα. Κυττάζει πὼς θ' ἀμυνθῆ πιὸ ἀποτελεσματικά. Τὴν ἴδια στιγμή ξανακούει τὸ σφύριγμα τοῦ Ἰσπανοῦ, ποὺ εἶναι τώρα κοφτό, ξερό. Ἀμέσως ἓνας ταυτόχρονος βρυχηθμὸς ξεχύνεται ἀπὸ τὰ λαρύγκια τῶν τίγρων.

Καὶ τὰ θηρία ἐφορμοῦν!

Τὸ θέαμα εἶναι καταπληκτικὸ καὶ τρομερό. Τὰ ἐλαστικὰ καὶ πανίσχυρα κορμιά τῶν ἀγριμιῶν διαγράφουν στὸν ἀέρα πελώρια τόξα, μὲ τὰ νύχια τεντωμένα μπροστὰ καὶ τὰ δόντια ἔτοιμα νὰ ξεσκίσουν!

Μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο, ὁ Ἰσπανὸς παρακολουθεῖ τὴν ἐπίθεσι. Σὲ λίγα λεπτά, ὁ ἀντίπαλός του θὰ ἔχη μεταβληθῆ σὲ ἀμορφη μᾶζα ἀπὸ σάρκες καὶ αἷμα!

Μὰ τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο, ψύχραιμα κι' ἀντρίκια περνάει στὴν ἀντεπίθεσι! Τὸ στιβαρὸ κι' ἀνίκητο μπράτσο του, ὀπλισμένο μ' ἓνα πελώριο ἀτσαλένιο «νύχι» — τὸ μαχαίρι του — κατεβαίνει ἀστραπιαῖα πρὸς τὰ κάτω καὶ πίσω κι' ὕστερα κινεῖται πάλι μὲ ὄρμη πρὸς τ' ἀπάνω.

Ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ βυθίζεται στὸ κορμὶ ἑνὸς ἀγριμιοῦ! Ἐνα μουγγρητὸ πόνου ἀντιβουίζει γύρω κι' ὁ Τάργκα πηδάει δεξιά. Δίπλα

του πέφτει ανάσκελα ή πρώτη τίγρις, με την κιτρινόμαυρη γούνα της θαμμένη κόκκινη απ' το αίμα, με μια όρθανοιχτη πληγή στο στήθος!

Ο Τάργκα δέν ασχολείται πιά μ' αυτή. Γοργός σαν άνεμος, τινάζεται ψηλά και μ' ένα υπέροχο πήδημα καρφώνεται καθαλλητά στη ράχη ενός άλλου άγριμιού. Με το άριστερό μπράτσο του τυλίγει το κεφάλι, το ανάσηκώνει ψηλά κι' άμέσως κατεβάζει όρμητικά το δεξί. Για δεύτερη φορά το μαχαίρι του κάνει τη γνωριμία της σάρκας και θυθίζεται στο λαιμό του θηρίου, ως τη λαβή.

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο, με καινούργιο άστραπιαίο άλμα, την έγκαταλείπει. Είναι λαχανιασμένος κι' ό ιδρώτας πού σκεπάζει το τέλειο κορμί του, το κάνει ν' άστράφτει σαν μπρούτζινο άγαλμα.

— Κύριος τίγκρος, φωνάζει πιδό πέρα ό Άτσιδας, έσύ όκι φάει έμένα άκόμη! Έγκώ έτοιμαστή πρώτα!

Κι' αρχίζει νά... «έτοιμάζεται» άργά - άργά, με το ραχιάτι του. Οί τίγρεις, όμως, δέν έχουν την ίδια... γνώμη! Φαίνονται βιαστικές, άνυπόμονες και δέν μπορούν νά τόν... περιμένουν! Μιά απ' όλες τόν βλέπει, στριφογυρίζει ύπουλα με φιδίσια εύλυγισία κι' έφορμά εναντίον του.

— Έσύ πολύ... πεινάει!, της λέει ό Άτσιδας. Φου!

Και φυσάει με δύναμι το φυσοκάλαμό του. Ένα μικρό

Οί άναγνώσται του «Τάργκα» και του «Υπερανθρώπου» πρέπει νά είναι από τους πρώτους στο σχολείο τους, στη δουλειά τους και στην κοινωνία!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

θέλος έξακοντίζεται και σκίζει την άτμόσφαιρα σφυρίζοντας. Λίγες στιγμές άργότερα, χώνεται όλόκληρο στο λαιμό του άγριμιού και δέν μένει έλεύθερη παρά μόνον ή φούντα του, πού κάνει μερικούς κραδασμούς στον άέρα!

Το χτύπημα έχει γίνει σε τόσο ευαίσθητο σημείο, ώστε ή τίγρις πέφτει σαν κεραυνοβολημένη. Ο Άτσιδας ένθουσιάζεται.

— Έγκώ έχει κι' άλλα θέλος!, φωνάζει. Έγκώ έχει θέλος για... όλος το τίγκρος! Βάζει, τώρα, στο φύσα - φύσα κάλαμο και φυσήξη! Υπομονή, κύριος τίγκρος! Έχει για όλους! Όλοι τά... πάρετε!

Ξαναθάζει ένα θέλος στο φυσοκάλαμό του κι' άναζητάει καινούργιο στόχο, ανάμεσα στις μανιασμένες τίγρεις.

Ο Τάργκα τόν βλέπει κι' άναπνέει με άνακούφισι. Θέλει νά χαμογελάση, μά δέν προφταίνει, γιατί την ίδια στιγμή το μάτι του βλέπει κάτι, πού τόν κάνει νά παγώση.

Μιά από τις τίγρεις έχει

βρῆ, γιὰ τρυφερὴ καὶ νόστιμη λεία, τῆ Μαλόα καὶ τὴν καταδιώνει μὲ τεράστια ἄλματα!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τρέχει ἀπελπισμένα. Φτάνει σ' ἕνα δέντρο. Ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ, γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου αὐτοῦ, ξεπετιέται ἕνα ἀπαίσιο τριγωνικὸ κεφάλι. Μιὰ διχαλωτὴ γλῶσσα ψαλιδίζει τὸν ἀέρα κι' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται! "Ἐνα τεράστιο φίδι, κουλουριασμένο στὰ κλαδιά, προσμένει τὸ θύμα του μ' ὀρθάνοιχτα σαγόνια!

Τὰ χέρια τῆς Μαλόα, ποὺ εἶχαν ἀγκαλιάσει κιόλας τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, χαλαρώνουν, ξεσφίγγονται καὶ πέφτουν σὰν παράλυτα!

Πίσω τῆς, πολὺ κοντὰ τῆς, ἀκούει τὸ βραχνὸ γρύλλισμα ποὺ ἀφήνει ἡ πεινασμένη τίγρη, καὶ ἡ καφτὴ ἀνάσα τοῦ ἀγριμιοῦ, τῆς τσουρουφλίζει σχεδὸν τὸν τράχηλο!

"Ὅλα δείχνουν, πῶς δὲν ὑπάρχει πιὰ σωτηρία γιὰ τὴ Μαλόα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἦχος ἀνάλαφρος, σὰν θρόισμα, ἀκούγεται. Κάτι, — κάτι ποὺ ἀστράφτει στὸ φῶς τοῦ ἡλίου— σκίζει τὸν ἀέρα κι' ἔρχεται νὰ χωθῆ στὸ μάτι τοῦ ἀγριμιοῦ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ κάνει τὸ τελευταῖο πήδημα πρὸς τὴν τρυφερὴ λεία του!

Ἡ τίγρη δέχεται τὸ μαχαίρι, ποὺ τῆς πέταξε μὲ τέχνη, καὶ δύναμι ὁ Τάργκα, κουλουριάζεται στὸν ἀέρα καὶ

πέφτει κάθετα, σὰν μπόγος!

Ἡ Τάργκα ἀνασαίνει. "Ἐχει σώσει τὴν ἀγαπημένη του, ἀλλὰ ἔνει μείνει ὁ ἴδιος ἄοπλος, χωρὶς τὸ μαχαίρι του. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἄλλη τίγρις βρυχᾶται κοντὰ του!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο στρέφεται καὶ χύνεται σὰν θύελλα. Δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ, νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ πρώτη, γιὰτὶ τότε ἡ θέσι του θὰ εἶναι δύσκολη.

Τὸ ἀγρίμι βρίσκεται ἀπρὸς τοῖμαστο. "Ἔτσι, καθὼς ὁ Τάργκα βρίσκεται ἀπρόοπτα δίπλα στὴν τίγρη, αὐτὴ δὲν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ φοβερά της νύχια.

Μιὰ πάλι σῶμα μὲ σῶμα διεξάγεται ἀνάμεσα στὸ θηρίο καὶ στὸν ἄνθρωπο. Τὰ τρομέρα σαγόνια τῆς τίγρης ἀνοίγουν διάπλατα. Μὰ ὁ Τάργκα αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εὐκαιρία περιμένει. Ἀπλώνει καὶ τὰ δυὸ χέρια ταυτόχρονα. Τὰ χαλύβδινα δάχτυλά του γαντζώνονται σὰν ἀγκίστρια στὶς δυὸ μασσέλες τῆς —τὴν ἀπάνω καὶ τὴν κάτω.

Κι' ἀμέσως ἔπειτα σύγκεντρώνει ὅλη τὴν τεράστια μυϊκὴ του δύναμι σὲ μιὰ προσπάθεια: τὸ ἕνα χέρι του τραβιέται ἀπότομα πρὸς τὴ γῆ καὶ τὸ ἄλλο ἀνεβαίνει σὰν ἔμβολο μηχανῆς πρὸς τὸν οὐρανό!

Ἡ σύσπασι τοῦ προσώπου του φανερῶνει πόσο μεγάλη δυσκολία ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ

τόλμημά. Ἡ τίγρη πονάει, σφαδάζει, κάνει μιάν ὑστατη προσπάθεια νὰ χρησιμοποήσει τὰ νύχια τῆς, μὰ εἶναι ἀργά. Μ' ἓνα ἀπαίσιον τριγμὸ τὸ κάτω σαγόνι τῆς ἐξαρθρώνεται καὶ τὸ δέρμα στὰ μάγουλά τῆς σκίζεται σὰν χασές!

Οἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκαταλείπουν, τὰ μπροστινά τῆς πόδια λυγίζουν καὶ κατρακυλάει στὸ χῶμα!

Γύρῳ, στὸ πεδίο τῆς μάχης, δὲν ἀντηχοῦν πιά θυμωμένοι βρυχηθμοί, παρὰ μόνον ρόγχοι πόνου. Καὶ ἡ τελευταία τίγρη ἔχει ἐξοντωθῆ ἀπὸ τὸ φυσοκάλαμο τοῦ Ἀτσιδά, ἐνῶ μιὰ ἄλλη σπαρταράει χτυπημένη ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῆς Μαλόα!

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κάσκα δὲν φαίνεται πούθενά. Μόλις εἶδε τὴν τρομακτικὴ ἐξόντῳσι τῶν ἀγριμιῶν του, φρόντισε ν' ἀρπάξῃ τὸ αὐτόματό του καὶ νὰ τὸ βάλῃ στα πόδια!

Ἐκεῖ, στὸ πεδίο τῆς μάχης, δὲν μένει παρὰ μόνον ἡ κάσκα του. Ὁ Ἀτσιδάς τὴ βλέπει καί... τρελλαίνεται ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Ἄσπρο... ὑπόστεγος, φωνάζει. Ἀτσίντα πάρη αὐτό! Ντικὸ μου ἄσπρο... ὑπόστεγος!

Τρέχει κοντά, τὸ ἀρπάζει, τὸ στερεώνει στὸ κεφάλι του καὶ καμαρώνει σὰν ...βλάχος ὑποψήφιος βουλευτῆς, γλείφοντας μὲ ἱκανοποίησι τὸ χυλκὰ τῆς μύτης του!

ΚΕΦ. 6. Ὁπου ὁ Ἀτσιδάς χάνει τὸ «ἄσπρος ὑπόστεγος» καὶ οἱ ἠρώες μας περνοῦν μερικὲς ἀκόμα στιγμὲς ἀγωνίας φρίκης καὶ θανάτου!

Αλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τὸ χαρῆ καὶ πολὺ. Ἐνας φοβερὸς ἀλλαλαγμὸς ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸν λόφο. Εἶναι ἀναρίθμητες ἄγριες κραυγές, σὰν νὰ οὐρλιάζῃ ἓνας ὀλόκληρος λαὸς καννιβάλων! Κι' ἀμέσως ἔπειτα, ἰθαγενεῖς πολεμιστῆς, μὲ δόρατα, μαχαίρες καὶ ἀσπίδες στὰ χέρια, κάνουν ἄγρια τὴν ἐμφάνισί τους!

— Τὸ νοῦ σὰς!, φωνάζει ὁ Τάργκα στοὺς συντρόφους του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνας δυνατὸς ἄνεμος σηκώνεται κι' ἀρπάζει τὴν ἄσπρη κάσκα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ἀτσιδά. Ὁ κωμικὸς νέγρος εἶναι ἀπαρηγόρητος. Μὲ τρομερὸ θυμὸ δαγκώνει τὸ χαλκὰ του, φωνάζει στὸν ἄνεμο καὶ τὸν διατάζει:

— Ἐσὺ φέρεи πίσω ἄσπρος ὑπόστεγος! Ντὲν ἀκούει; Φέρει πίσω ὑπόστεγος!

Φυσικὰ δὲν τοῦ ἀπαντάει κανεῖς. Μόνον ἓνα πελώριον δόρυ, ποὺ περνάει μὲ ἀπίστευτη φόρα ξηστὰ στὸ κεφάλι τῆς Μαλόα, τοὺς πείθει ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς πολεμιστὰὶ δὲν ἔρχονται μὲ φιλικὸς σκοπούς.

Εὐκίνητος, σὰν ἀγριόγατος, ὁ Τάργκα τρέχει στὴ νε-

κοή τίγρη, τῆς τραβάει ἀπὸ τὸ μάτι τὸ μαχαίρι του καὶ χύνεται πάνω στοὺς ἀντιπάλους του σὰν θύελλα.

Μὰ ἕνας καννίβαλος τοῦ ἔνει πετάξει τὸ δόρυ του. Ἀπίστευτα εὐκίνητος καὶ ψυχραίμος καθὼς εἶναι ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, πραγματοποιεῖ ἕνα θαῦμα: σκύβει ἀπότομα καί, τινάζοντας πρὸς τ' ἀπάνω τὸ χέρι του, ἀρπάζει στὸν ἀέρα τὸ δόρυ τοῦ ἐχθροῦ!

Ἡ ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή χαρίζει δυὸ θανάτους! Μὲ ἀ-

ἰὰ γροθιά καὶ ὁ ἐχθρὸς τῆς Ζούγκλας, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Δικαίου πέφτει στὸ γκρεμὸ!

πίστευτη μανία ὁ Τάργκα... ἐπιστρέφει τὸ δόρυ στὸν ἰδιοκτήτη του, καρφώνοντάς το στὴν κατάμαυρη ράχη του.

Καί, συγχρόνως, τὸ δεξιὸ του χέρι, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του, ἀνεβοκατεβαίνει μὲ δύναμι. Ἕνας δεύτερος καννίβαλος σωριάζεται νεκρός!

Στὸ μεταξὺ ἡ Μαλόα ἔχει θέσει ἐκτὸς μάχης ἕναν καννίβαλο τοῦ ἔχει πάρει τὸ δόρυ καὶ χτυπάει γύρω κι' αὐτὴ μὲ λύσσα!

Ὁ Ἀτσίδας μὲ τὸ φυσοκάλαμό του, ἐξακοντίζει μὲ τὰ μικροσκοπικὰ βέλη τοῦ θανάτου ἐπάνω στοὺς ἀγριούς ἀντιπάλους. Ἡ μάχη κοντεύει νὰ γίνῃ σφαγή.

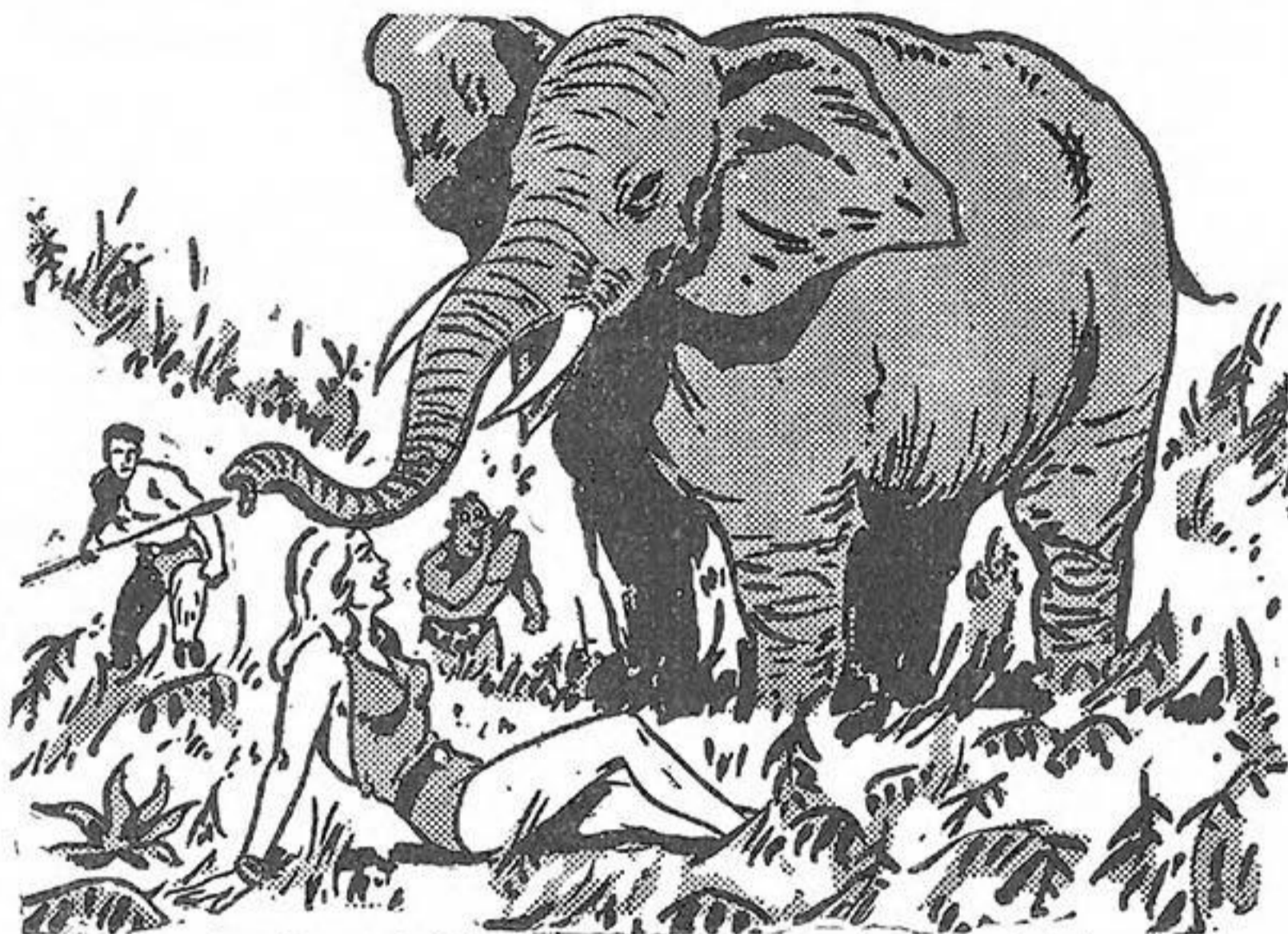
Ὁ Τάργκα ἐξαπολύει ἕνα δόρυ, μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἡ αἰχμὴ του τρυπάει πέρα - πέρα μιὰν ἀσπίδα καὶ καρφώνει θανάσιμα τὸν καννίβαλο ποὺ κρύβεται ἀπὸ πίσω!

Αὐτὸ φέρνει τρόμο καὶ πανικὸ στοὺς ἄλλους. Ἀφοῦ οἱ ἀσπίδες τους εἶναι ἀνίσχυρες γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσουν ἀπ' τὴν ὄργη τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου, δὲν βλέπουν ἄλλη λύσι ἀπ' τὴ φυγή.

Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τὸ φυσοκάλαμο ὅμως τοῦ Ἀτσίδα προφταίνει δυὸ - τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς... ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ τρέχουν!

Ὁ Τάργκα σκύβει, κόβει μιὰ χούφτα φρέσκα χόρτα καὶ σκουπίζει μ' αὐτὰ τὸ ἰδρωμένο πρόσωπό του, ἐνῶ ὁ Ἀτσίδας θυμᾶται τὴν κάσκα καὶ τὸν παρακαλεῖ.

— Ἐσὺ ντιατάξει ἄνεμος,

Μά ή προβοσκίδα του ήλέφαντα δέν χτυπάει τό κορίτσι! Τό χαϊδεύει
 τρυφερά με εύγνωμοσύνη!

φέρει πίσω άσπρος ύπόστεγος! Αυτό κάνει πολύ ώραιόσ κεφάλι έμένα!

Άλλά ό Τάργκα δέν του δίνει σημασία. Ό άνεμος δυναμώνει κι' αυτό έκνευρίζει τόν Άτσιδα, πού νομίζει πως τό κάνει έπίτηδες, για να τόν ...κοροϊδέψη! Λυσσασμένος από τό κακό του, χειρονομεί σαλεύοντας τις γροθιές του έναντίον του ...άνέμου και του φωνάζει:

— Έγκώ... σκοτώσει έσένα και πάρη πίσω άσπρος ύπόστεγος!

Και, χωρίς άλλο δισταγμό. χάνεται τρέχοντας προς την κατεύθυνσι πού χάθηκε ή άσπρη κάσκα...

Τώρα πιά έρχεται ή νύχτα. Ένα βαθύ βουητό ξεχύνεται σ' όλόκληρη τή μυστηριώδη ζούγκλα, καθώς ό δυνατός άνεμος άναδεύει τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων.

Μά, πάλι, δέν είναι γραφτό να ήσυχάσουν. Δυνατοί ήχοι από πρωτόγονα τούμπανα δονούν τή νυχτερινή άτμόσφαιρα και κομματιάζουν τό μουρμουρητό του δάσους.

Ό Τάργκα γυρίζει έκπληκτος.

Κήκκινες άνταύγειες από κινούμενα άναιμένα δαδιά προβάλλουν μέσα στο σκοτάδι.

Τό αυτί του Έλληνόπου-

λου δὲν γελιέται.

Οἱ ἦχοι προέρχονται ἀπὸ πολεμικὰ τούμπανα καὶ σημαίνουν γενικὸ συναγερμὸ ὄλων τῶν ἄγριων φυλῶν τῆς περιοχῆς.

Κι' ὅταν οἱ φυλές αὐτές ἐξεγείρονται, χρειάζεται ὀλόκληρος θωρακισμένος στρατός, γιὰ νὰ τὶς ἀντιμετωπίση!

Ὁ Τάργκα τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ προτιμάει ν' ἀποσυρθῆ.

Πιάνει τὴ Μαλόα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν παρασύρει τρέχοντας, κατὰ τὸ νότο.

Μὰ σὲ λίγα βήματα στέκεται.

Καινούργια ἀναμμένα δαδιὰ προβάλλουν κι' ἀπὸ κεῖ... κι' ἀπ' τὴν ἀνατολή... κι' ἀπ' τὴ δύση!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τρίζει τὰ δόντια του σὰν παγιδευμένον λιοντάρι. Μὰ τὸ θάρρος δὲν τὸν ἐγκαταλείπει ποτέ!

Ἀρπάζει τὸ ἀκόντιο ἐνὸς νεκροῦ καννίβαλου καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ Μαλόα, ὀρμάει ν' ἀνοίξη δρόμο, ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους.

Ἐκεῖνοι ἀμύνονται μὲ λύσσα! Ὅπου πέφτει ἓνας, ξεφύτρωνουν τρεῖς. Ὁ Τάργκα χτυπάει ἀλύπητα. Σκύβει, πηδάει, λαχανιάζει, ἀποφεύγει χτυπήματα, σωράζει ἐχθρούς μὰ σὲ μιὰ στιγμή, τὸ κοντάρι του... σπάει στὰ δύο!

Κυττάζει γύρω του μὲ μάτια πὺ ἀστράφουν.

Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι ἀκόντια ἔχουν στρέψει ἀπειλητικὰ τὶς αἰχμές τους, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του.

Ἐνα πλατύ, σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούγεται τότε.

Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς ξεπροβάλλει ὁ Ἴσπανός.

— Νὰ τὸν δέσετε ἀμέσως!, διατάζει παγερά. Νὰ τὸν μεταφέρετε στὴ φωλιά τοῦ «μεγάλου πουλιοῦ»!

ΚΕΦ. 7. Ὅπου ὁ Τάργκα πιάνει ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν Θάνατο... καὶ ψήνει τὸν ἴδιον... ἑαυτὸ του!

Εἶναι ἓνα μεγάλο, ξέφωτο καταμεισθὲς στὰ δέντρα τῆς ζούγκλας.

Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀνάβει παράμερᾶ καὶ φωτίζει μὲ κόκκινο φῶς τὴ νύχτα:

Ὅλο τὸ πλάτωμα εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἰθαγενεῖς, πὺ γονατίζουν καταγῆς κι' ἀκουμπᾶν τὰ πρόσωπα στὴ γῆ, σ' ἐκδήλωσι ὑπόταγῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπο, πὺ στέκει μπροστά τους ὀρθός.

Αὐτὸς εἶναι ὁ φοβερός καὶ μυστηριώδης Ἴσπανός.

Φοράει μιὰ καινούργια κάσκα καὶ στὸ τραχὺ πρόσωπό του ὑπάρχει μιὰ ἔκφρασι ἰκανοποιήσεως.

Μιλᾶει μὲ δυνατὴ φωνή, σὲ τοπικὴ διάλεκτο, κι' οἱ ἄλλοι τὸν ἀκοῦνε μὲ φόβισμένη σιωπή:

— Ἐνός μόνον κυβερνάει στὴ ζούγκλα! Ὁ ἄνθρωπος πὺ μπορεῖ νὰ πετάη σὰν πουλί!

Ἐνα γενικὸ μурμουρητὸ δέους ὑψώνεται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς.

— Ο Άνθρωπος, συνεχίζει ο Ισπανός, που δαμάζει τις τίγρεις! Όσοι αντισταθήκατε στη θέλησή μου, κατάλάβετε γρήγορα, πόσο πιο δυνατός είμαι από όλους σας! Θέλω να πατήσω τη σπηλιά του Ίεροῦ Βράχου. Ο θησαυρός που υπάρχει εκεί, θα γίνει δικός μου! Ο έλέφαντας, ο Ζουμπο, αν μου γλύτωσε μία φορά, θα εξοντωθῆ στη δεύτερη! Για τὴν ὥρα ἔχω στὴ διάθεσί μου τὸ κορίτσι που ἐλευθέρωσε τὸ Ζουμπο καὶ τὸν Τάργκα, που σήκωσε κεφάλι ἐναντίον μου! Ἡ φωτιά τους περιμένει καὶ τοὺς δύο!

Ο Τάργκα ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ἰσπανοῦ μὰ δὲν τὰ προσέχει καὶ πολύ. Βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα, με χορτόσκοινα, κοντὰ στὴ φωτιά, που τὴν ἔχουν ανάψει ἐπί τηδὲς γι' αὐτόν. Κοντὰ του βρίσκεται ἡ Μαλόα, δεμένη κι' αὐτή. Καὶ στὸ βάθος τοῦ ξέφωτου διακρίνεται ἓνα μικρὸ ἀεροπλάνο! Μ' αὐτὸ ἔχει ἔρθει στὴ ζούγκλα ὁ Ἰσπανός. Μ' αὐτὸ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ἰθαγενεῖς πείθοντάς τους, ὅτι πετοῦσε, γιατὶ διαθέτει μαγικὲς ιδιότητες!

Ο Τάργκα εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἐλευθερωθῆ.

Ἔτσι, καθὼς εἶναι δεμένος, κατορθώνει με τὴ συνεργασία ὄλων τῶν μυῶνων του νὰ κινήται λίγο - λίγο καὶ νὰ πλησιάζη στὴ φωτιά.

Κάνεις δὲν τὸν προσέχει.

Όλοι παρακολουθοῦν τὸ λόγο τοῦ Ἰσπανοῦ:

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Τάργκα» καὶ τοῦ «Ἐπερ ἀνθρώπου» ὀφείλουν νὰ βοηθοῦν καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδυνατοὺς!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Τώρα ὁ Τάργκα εἶναι τόσο κοντὰ, ὥστε ἀρχίζει νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴν πύρα τῆς φωτιάς. Κάνει μιά τελευταία προσπάθεια, ἀπλώνει τὰ δεμένα χέρια του καὶ νοιώθει τὶς φλόγες νὰ τοῦ γλύφουν τὴ σάρκα.

Σφίγγει τὰ δόντια, γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Μυρωδιὰ σάρκας που καίγεται ἀπλώνεται τριγύρω.

Ο Τάργκα ξέρει πῶς ἡ σάρκα που καίγεται εἶναι ἡ δική του! Οἱ πόνοι που τὸν βασανίζουν εἶναι ἀφόρητοι!

Ὡστόσο οὔτε τὸ παραμικρὸ βογγητὸ δὲν θγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια του. Περιμένει λίγο ἀκόμα κι' ἔπειτα, με τεράστια δύναμι προσπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἓνα χέρι του ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὰ χορτόσκοινα, ἀρπαγμένα ἀπὸ τὴ φωτιά, μισοκαμμένα, ἔχουν χάσει τὴν ἀντοχή τους.

Λίγο ἀκόμα κι' ἀκούγεται ἓνα σιγανὸ «κράκ» που στ' αὐτιά τοῦ Τάργκα παίρνει μορφή οὐράνιας μελωδίας.

Τὰ σκοινιά ἔχουν σπάσει!

Τὰ παντοδύναμα χέρια του εἶναι ἐλεύθερα!

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν χά-

χει οὔτε μιὰ στιγμή.

Μὲ ἀστραπιαίες κινήσεις λύνει σὲ μιὰ στιγμή τὰ ποδια του καὶ ἐλευθερώνει τὴ Μαλόα! "Ὅταν τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι λυμένο, εἶναι πιὰ ἀργά! Ὁ Τάργκα ἀρπάζει ἓνα ἀκόντιο καὶ χυμάει σὰν σίφουνας ἀπάνω στὸν Ἰσπανό!

Ὁ Εὐρωπαῖος ἐγκληματίας σαστίζει.

Μπροστὰ στὴν καταιγίδα, ποὺ ἔρχεται νὰ τὸν ἐξαφανίσει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς, τρομάζει καὶ τρέχει σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ ἀεροπλάνο του.

Ὁ Τάργκα τὸν καταδιώκει μανιασμένος.

Οἱ ἰθαγενεῖς, βλέποντας ἔτσι πανικόβλητο αὐτόν, ποὺ τὸν θεωροῦσαν ἀνίκητο, μένουν ἀναυδοὶ καὶ κυττᾶνε σὰν χαζοὶ τὴν ἄγρια σκηνὴ τοῦ ἀνθρωποκυνηγητοῦ, ποὺ γίνεται μέσα στὶς κόκκινες λάμψεις τῆς φωτιᾶς!

Ἡ ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τοὺς δυὸ ἀντιπάλους, ὅσο πάει καὶ γίνεται πιὸ μικρή.

Ὁ Ἰσπανὸς εἶναι πολὺ γρήγορος.

Μὰ ὁ Τάργκα ξεπερνάει σὲ γρηγοράδα καὶ τὸν ἄνεμο!

Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι ἀκόμα μακρῶς.

Ὁ Τάργκα θὰ προλάβῃ!

Μὰ τὴν τελευταῖα στιγμή γίνεται κάτι ἀπροσδόκητο: ἓνα μικρὸ φίδι ξεπετιέται ἀπὸ τὸ λιθάρι τοῦ τρομαγμένο καὶ βρίσκεται στὸ δρόμο τῶν ἀντιπάλων. Ὁ Τάργκα δὲν τὸ βλέπει καὶ τὸ πατάει. Τότε ἡ σὰρκα τοῦ φιδιοῦ λυώνει, γί-

νεται κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ Τάργκα μιὰ γλοιώδης οὐσία, ποὺ τὸν κάνει νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ χάμω μὲ τὰ μουτρα!

Μὲ πολλὴ σβελτάδα ξανασηκώνεται.

Ἄλλὰ τώρα ὁ Ἰσπανὸς ἔχει προλάβει.

Βρίσκεται κιόλας στὴ θέσι τοῦ πιλότου καὶ ἀγωνίζεται νὰ θάλλῃ μπροστὰ τὴ χημανὴ τοῦ ἀεροπλάνου. Πρᾶγμα παράδοξο, ὅμως. Ἡ μηχανὴ ἀφήνει ἓνα - δυὸ μουγγρητά, συγκλονίζει τὸ ἀεροσκάφος κι' ἔπειτα... σωπαίνει!

Τὶ ἔχει συμβῆ;

ΚΕΦ. 8 Ὅπου ὁ Ἀτσιδάς συλλαμβάνει τόν... ἄνεμο καὶ τοῦ τσακίζει τὰ... πλευρά!

Γιὰ νὰ δοῦμε τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει, πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε, γιὰ λίγο τὸν Ἀτσιδά.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ τρέχῃ μανιασμένος καὶ νὰ διατάξῃ τόν... ἄνεμο νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν ἄσπρη κάσκα!

Γιὰ πολλὴν ὥρα τρέχει στὸν βρόντο. Γύρω του ὁ ἄνεμος σφυρίζει περιπαικτικὰ καὶ ἡ ἄσπρη κάσκα ἔχει κάνει φτερά.

Ὁ πεισματάρης νέγρος δὲν ἀπελπίζεται.

Συνεχίζει τὴν περιπλάνησί του, σταματώντας κάθε τόσο γιὰ νὰ κόψῃ κανένα ἀγριοκάρπουζο ἢ ἀγριοπέπονο. Στὸ μεταξύ ἔχει νυχτώσει.

Καί, ξαφνικά, ἀκούει ἓνα

παράξενο μουγγρητό.

Στήνει ατύι. "Όχι. Δεν είναι μουγγρητό ρινόκερου, ούτε κροκοειλου, ούτε άλλου θηρίου. Είναι κάτι άλλοι ώτικο, κατι πού για πρώτη φορά ακούγεται στη ζούγκλα!

Ό Ατσίδας συσπειρώνεται και προχωρεί σιγά - σιγά, με προφυλαξεις, προς τὸ μέρος τού μουγγρητού. Κάπου εκεί βλέπει τ' αγριόχορτα ν' ανακατεύονται σαν μανιακά. Προχωρεί λίγο ακόμα και μένει κατάπληκτος.

Χωρίς νά τὸ φαντάζεται, ἔχει φθάσει στὸ ξέφωτο, όπου βρίσκεται τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο τού Ἰσπανοῦ. Αὐτός, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἔχει θάλει μπροστὰ τῆ μηχανη κι' ἡ ἔλικα στριφογυρίζει, μαστιγωνοντας οαιμονισμένα τὸν ἀέρα!

Ό Ατσίδας γιὰ πρώτη φορά βλέπει τέτοιο... θηρίο!

Στὴν ἀρχὴ τὸ κυττάζει με τρόμο.

"Επειτα ἕνας ἄγριος θυμὸς ξυπνάει μέσα του.

Βλέπει τὸν δυνατὸ ἄνεμο, πὸ ξεσηκώνεται ἀπὸ τὴν ἔλικα καὶ λυγίζει τοὺς κλάδους τῶν γύρω δέντρων καὶ μιά... σοφὴ σκέψη περνάει ἀπ' τὸ χοντρὸ μυαλό του:

— Ἐσὺ ὄκι εἶναι θερίο!, φωνάζει. Ἐσὺ εἶναι... ἄνεμο, ἔσὺ πηρε ντικὸ μου ἄσπρος... ὑπόστεγος! Ἰτῶσει πίσω ὑπόστεγος Ἀτσίντα!

Καὶ καθὼς δὲν παίρνει ἀπάντησι, ἐξαγριώνεται πιὸ πολὺ.

— Ἐσὺ ὄκι ντῶσει ὑπόστεγος; Ἐγκῶ τσακίσει πλευρὰ ἔσένα!

Ἄρπάζει ἕνα βαρὺ κλαδί, πλησιάζει με προφυλαξι τὸ ἀεροπλάνο κι' αρχίζει νὰ τὸ χτυπάει με λύσσα:

— Νά! Νά! Νά!

Οἱ θλάβες πὸ προκαλεῖ, κάνουν τὴν ἔλικα ν' ἀκίνητησῃ.

Ό Ατσίδας τρομάζει.

Σκαρφαλώνει σ' ἕνα διπλὰ νὸ δέντρο καὶ μένει ἀκίνητος κυττάζοντας ὑποπτα τὸ ἀεροπλάνο.

— Ἐσὺ λουφάξει!, τοῦ λέει. "Όκι φυοάει πιά. Ἰτῶσει πίσω ὑποστεγος;

Καὶ περιμένει με ὑπομονή, πὸ θὰ τὴν ἐζήλευαν καὶ τά... γαϊδούρια.

Μά, ξαφνικά, παράξενα πράγματα αρχίζουν νὰ γίνονται γύρω του. Μιὰ μακρυνὴ μεγάλη φωτιὰ ἀνάθει. Σούσουρο ἀπὸ πολλὰ στόματα ἀκούγεται. Καί, στὸ τέλος, ἔνα δυνατὸ ποδοβολητό!

Ό Ατσίδας σκυθεὶ περίεργος τῆ μεγάλη κεφάλα του καὶ βλέπει τὸν Ἰσπανό, με τῆ νέα κάσκα στὸ κεφάλι, νὰ πηδάει πάνω στὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸν Τάργκα νὰ τὸν καταδιώκει ἀπὸ κοντά! Ἀμέσως θγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Ἰσπανὸς καὶ ὁ... ἄνεμος ἔχουν φιλίες! Γι' αὐτὸ ὁ ἄνεμος τοῦ πῆρε τὴν κάσκα, γιὰ νὰ τὴν ξαναδώσῃ στὸν... Ἰσπανό!

Ἡ καινούργια του σκέψη τὸν ἐξοργίζει.

— Ἐγκῶ, φωνάζει, με φύ-

σα - φύσα κάλαμο σκοτώνει
έσένα!

Φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ
στόμα κι' έτοιμάζεται νὰ τὸ
φυσησει μὲ στόχο τὸν Ἰσπανό,
ποὺ ἀγωνίζεται ἄδικα νὰ θα-
λη μπροστὰ τὸ χαλασμένο ἀ-
εροπλάνο. Τὴν ἴσια στιγμή
καταφθάνει κι' ὁ Τάργκα ὑ-
ψώνοντας τὸ ἀκόντιό του.
Ἄλλὰ σταματοῦν κι' οἱ δυὸ
ἀνατριχιάζοντας.

Μιά σπαραχτική κραυγή ἀ-
κούγεται.

Ἡ φωνὴ τῆς Μαλόα!

Σὰν ἀστραπὴ ὁ Τάργκα
κι' ὁ Ἀτσιδάς τρέχουν πρὸς
τὸ ξέφωτο.

Ἐκεῖ βλέπουν μιὰ πελώρια
γκρίζα μᾶζα νὰ στριφογυρί-
ζει με μανία, σκορπιζοντας
τὸ θανατο ἀνάμεσα στους ἴθα
γενεῖς τοῦ Ἰσπανοῦ, ποὺ φεύ-
γουν πανικόβλητοι πρὸς ὅλες
τὶς κατευθύνσεις!

Εἶναι ὁ Ζοῦμπο, ὁ Ἱερὸς
Ἐλέφαντας!

Ὁ Ζοῦμπο βρίσκεται αὐτὴ
τὴ στιγμή ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ
τὴν πεσμένη Μαλόα κι' ἔχει
σηκώσει ἀπειλητικὰ πάνω ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι τοῦ ὁμορφου
ξανθοῦ κοριτσιοῦ τὴν πανί-
σχυρη προβοσκίδα του!

Ὁ Τάργκα σηκώνει τὸ ἀ-
κόντιο!

Ὁ Ἀτσιδάς τὸ φυσοκάλα-
μο!

Μὰ ὁ Ζοῦμπο, ὁ ἔξυπνος ἔ-
λέφαντάς, μόλις φθάνει κον-
τὰ στὴ Μαλόα, κοντοστέκε-
ται. Ἀναγνωρίζει αὐτὴν ποὺ
τοῦ ἔκοψε τὰ δεσμά καὶ τὸν
ἔσωσε ἀπ' τὶς τίγρεις. Χαμη-
λώνει τὴν προβοσκίδα του

καὶ τὴ χαϊδεύει ἀπαλὰ στὰ
μαλλιά, μ' εὐγνωμοσύνη!

ΚΕΦ. 9. Ὅπου τὸ ἄδικο τιμω-
ρεῖται, ὅπως παν-
τοτε, σκληρὰ!

Ο Ἰσπανός!, οὐρλιάζει ὁ
Τάργκα. Δὲν πρέπει νὰ
μας ξεφύγει!

Ἰυρίζει καὶ τρέχει πρὸς τὸ
μέρος του.

Ὁ λευκὸς ἐγκληματίας ἔ-
χει παρατήσει τὸ χαλασμένο
αεροπλάνο καὶ φεύγει πρὸς
τὸν κοντινὸ γκρεμό. Ταυτό-
χρονα ἀντηχεῖ τὸ συνθηματι-
κὸ σφύριγμα του, ποὺ καλεῖ
τὶς τίγρεις.

Μανιασμένος ὁ Τάργκα
τὸν καταφθάνει.

Ἡ μονομαχία ποὺ ἐπακα-
λούθει εἶναι σύντομη. Μὲ μιὰ
τρομερὴ γρόθια τὸ ἀνίκητο
Ἑλληνόπουλο τὸν ρίχνει νὰ
κομματιαστῆ κάτω, στὸν
γκρεμό!

Ἐπειτα γυρίζει βαρειανα-
σαίνοντας.

Δεκάδες τίγρεις ἔχουν φα-
νῆ πίσω του, μὰ δὲν χρειάζε-
ται ν' ἀσχοληθῆ μ' αὐτές!

Γεμάτος μῖσος ὁ Ζοῦμπο, ὁ
Ἱερὸς ἔλέφαντας, ἔχει ἐπιτε-
θῆ στ' ἀγρίμια, ποὺ ἐπιχείρη-
σαν νὰ τὸν σπαράξουν, ὅταν
ἦταν δεμένος, καὶ τὰ τσακίζει
μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ
τὰ λιώνει μὲ τὰ τεράστια πέλ-
ματα τῶν ποδιῶν του.

* * *

Ἄργα, τὴ νύχτα, οἱ τρεῖς
ἥρωές μας ξαναγυρίζουν νικη-
τὲς στὴν σπηλιά τους. Μὰ δὲν
εἶναι τρεῖς τώρα. Εἶναι τέσ-
σερις.

Μπροστά πηγαίνει ο Τάργκα με την αγαπημένη του Μαλόα.

Πίσω έρχεται ο Άτσιδας. Είναι σκαρφαλωμένος άπάνω στον πανύψηλο έλέφαντα, τον Ζουμπο, και ή άγκαλιά του είναι γεμάτη από μεγάλα πεπόνια και καρπούζια. Το μαύρο πρόσωπο του χοντρού συντρόφου του Τάργκα λάμπει από βαθειά ίκανοποίησι. Η γλώσσα του γλείφει

το μεγάλο χαλκά της μύτης του, σημάδι πώς ο Άτσιδας είναι ευτυχισμένος.

— Ζουμπο, λέει στον Ίερό Έλέφαντα, έγκώ έσύ φίλος! Έγκώ όκι περπατάει πιά! Έγκώ ξάπλα - ξάπλα πλάτη έσένα, έγκώ τρώει καρπούτσια, πεπόνια, έγκώ όκι κουράτζει έμένα πιά! Έγκώ πολυ φίλος έσένα!

Και με μια δαγκωνιά κατά βροχθίζει!... μισό καρπούζι!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό θάνου Άστρίτη

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ Α Τ Σ Ι Δ Α

Φύσα-Φύσα Κάλαμου

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

«Άξιότιμος Κύριος Κοντοστούπος,

Ένας πιθήκος έρτη έμένα φέρη ντικό σου μήνυμα. Έγκώ όκι καταλαβαίνει καλός. Έσύ τι ζητάει έμένα, Κοντοστούπος; Έσύ κάνει παλληκαρά έμένα, ζητάει καθγά έμένα;

Έσύ τρελλό είναι! Άτσίντα μπορεί πιάσει έσένα, ψήση έσένα, φάη έσένα! Χράπ, κάνει έσένα μπουκιά μία! Έγκώ φάη έσένα, όκι χορτάση! Έγκώ φάη πέντε έσένα χορτάση! Κατάλαβα;

Έσύ λέει κάνει μονομαχία έμένα ποιός όκι φάη τίποτα μέρα πολύς! Χά! Έσύ όκι καλά μυαλό έσένα! Έσύ θρίτζει έμένα, έγκώ θυμώση έσένα!

Έγκώ πιάση έσένα, θάλη μέσα ζούγκλα, ντώση έσένα καρπούτσια — πεπόνια έκατό, παχύνη έσένα, φάη έσένα!

Έγκώ περιμένει έσένα άπαντήση έμένα τεύχος 66 «Ύπεράνθρωπος»! Έσύ όκι άπαντήση έμένα, έγκώ έρτη Άμερικανική, σπάση ξύλο Κοντοστούπος και όλος Ύπεράνθρωπος! Χά! ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Φύσα - φύσα Κάλαμος»

ΤΑΡΓΚΑ

Εβδομαδιαία βιβλία

Τεύχος 3

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λέκκα 23

Τηλ. 36-373

Οίκον. Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης,
Σφιγγός 38. Αρχισυντάκτης:
Στ. Ανεμοδουράς, Λ. Θησέως
323. Προϊστάμενος τυπογρ.:
Δ. Κορδάκης Πέτρας 29.

Την έρχόμενη Τρίτη κυκλοφορεί τὸ 66 τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου:

Αίχμάλωτοι τοῦ ὀλέθρου

Τὸ τεύχος αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στὴν Ἀστραπή, τὴν Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποὺ συνοδεύονται, φυσικά, ἀπὸ τὸν... Ὑπερκοντοστούπη!

Στὸ ἴδιο τεύχος θὰ ἀπολαύσετε τὴν ξεκαρδιστικὴ ἀπάντησι τοῦ κωμικοῦ νόου στὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀτσιδά!

Τὸ 4ο τεύχος τοῦ «Τάργκα» ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

θὰ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ καὶ πιὸ παράξενα ἀναγνώσματα ζούγκλας ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ!

Στὸ τεύχος αὐτό, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, ὁ ἀτρόμητος Τάργκα, μαζί μὲ τὴ Μαλόα, τὸν Ἀτσιδά καὶ τὸν νέο σύντροφό τους Ζοῦμπο, ἀνακαλύπτουν μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας, κάτι ἀλλόκοτο καὶ ὠραῖο καὶ τρομερό, κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου!

Ὅποιος χάσῃ τὸ τεύχος 4 τοῦ «Τάργκα», θὰ χάσῃ ὧρες χαρᾶς, ἀγωνίας, γέλιου, ἥρωϊσμοῦ καὶ παράξενων καὶ γοητευτικῶν περιπετειῶν!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.000

ΣΤΑΘΗΤΕ! ΚΑΝΕΤΕ ΛΑΘΟΣ!
ΗΡΘΑΜΕ ΩΣ
ΦΙΛΟΙ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΓΗΣ!

ΓΙΑΥΤΟ
ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΑΤΕ;

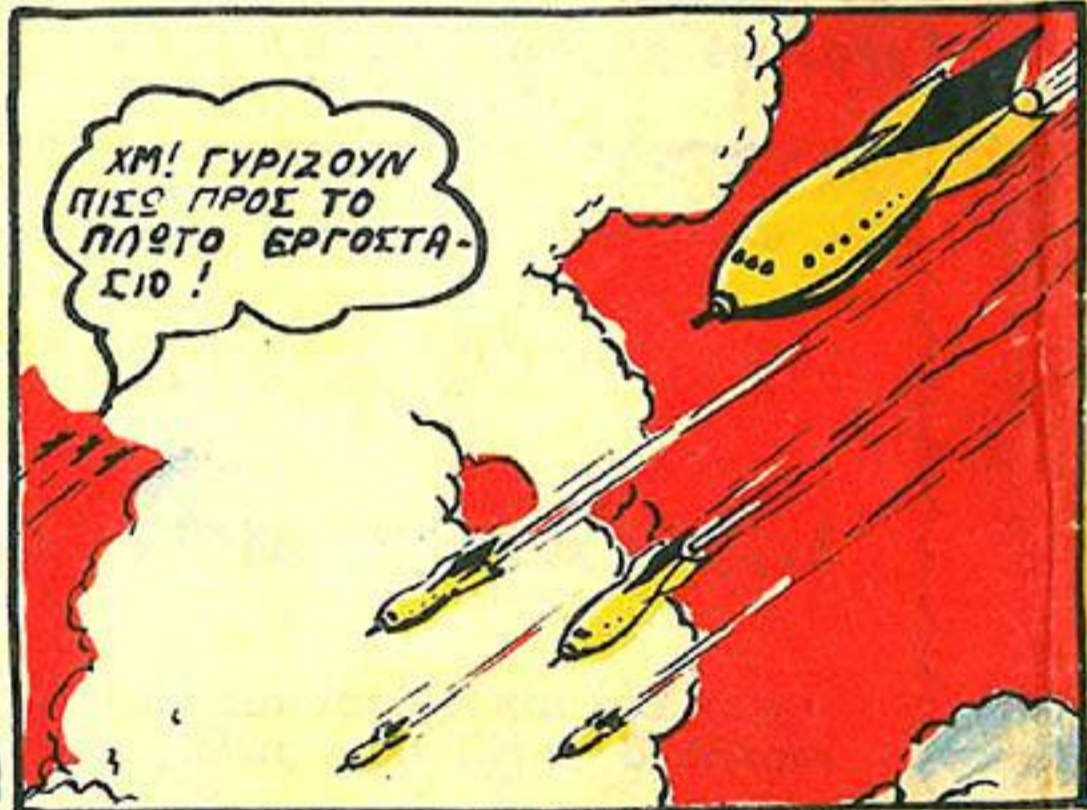

ΝΟΜΙΣΑΜΕ ΟΤΙ ΕΣΕΙΣ ΘΕΛΑΤΕ
ΝΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕΤΕ!
ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΛΑ-
ΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΚΑΙ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ
ΩΣ ΠΕΡΙΗΓΗ-
ΤΑΙ!

ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΚΑΝΑΝ ΠΡΟΣ
ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΨΑΝ, ΑΛΛΑ....

ΑΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑ-
ΚΟΠΟΥΘΗΣΟΥΜΕ!
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΠΤΟΙ!

ΧΜ! ΓΥΡΙΖΟΥΝ
ΠΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ
ΠΛΩΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΟ!

ΜΑ ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΑΝΟΥΝ ΤΑ ΑΕΡΟ-
ΠΛΟΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ.
ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ ΟΠΟΥ
ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΛΩΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΟ....

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΧΑΘΗΚΕ!
ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ Μ'ΕΝΑ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ!

Ο Έρδρος ιδρυθείν.
Τό σφωρό έρριτασιό
των βουφιάζης!
Χάρισε γα
σάντα!
Φύκος Νζούν